

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

2. ČERVNA 2002

Z obsahu:

Bůh přijde soudit

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
15. května 2002

- strana 2 -

Apoštol Srdce

Ježíšova a Mariina

Sv. Jan Eudes (1601-1680)

- strana 4 -

Svědectví o úctě

k Ježíšovu Srdci

v křesťanské starověku

- strana 5 -

Amputovaná noha

- strana 6 -

Ticho a modlitba

- strana 7 -

Misericordia Dei

Motu proprio Jana Pavla II.
o praxi svátosti smíření

- strana 8 -

Příklad z Kanady

Věřící dávají přednost
osobní zpovědi

- strana 9 -

Z hospodyně opět

hospodyně

- strana 10 -

Demonstrace schizofrenie

- strana 11 -

Život Kristův (77)

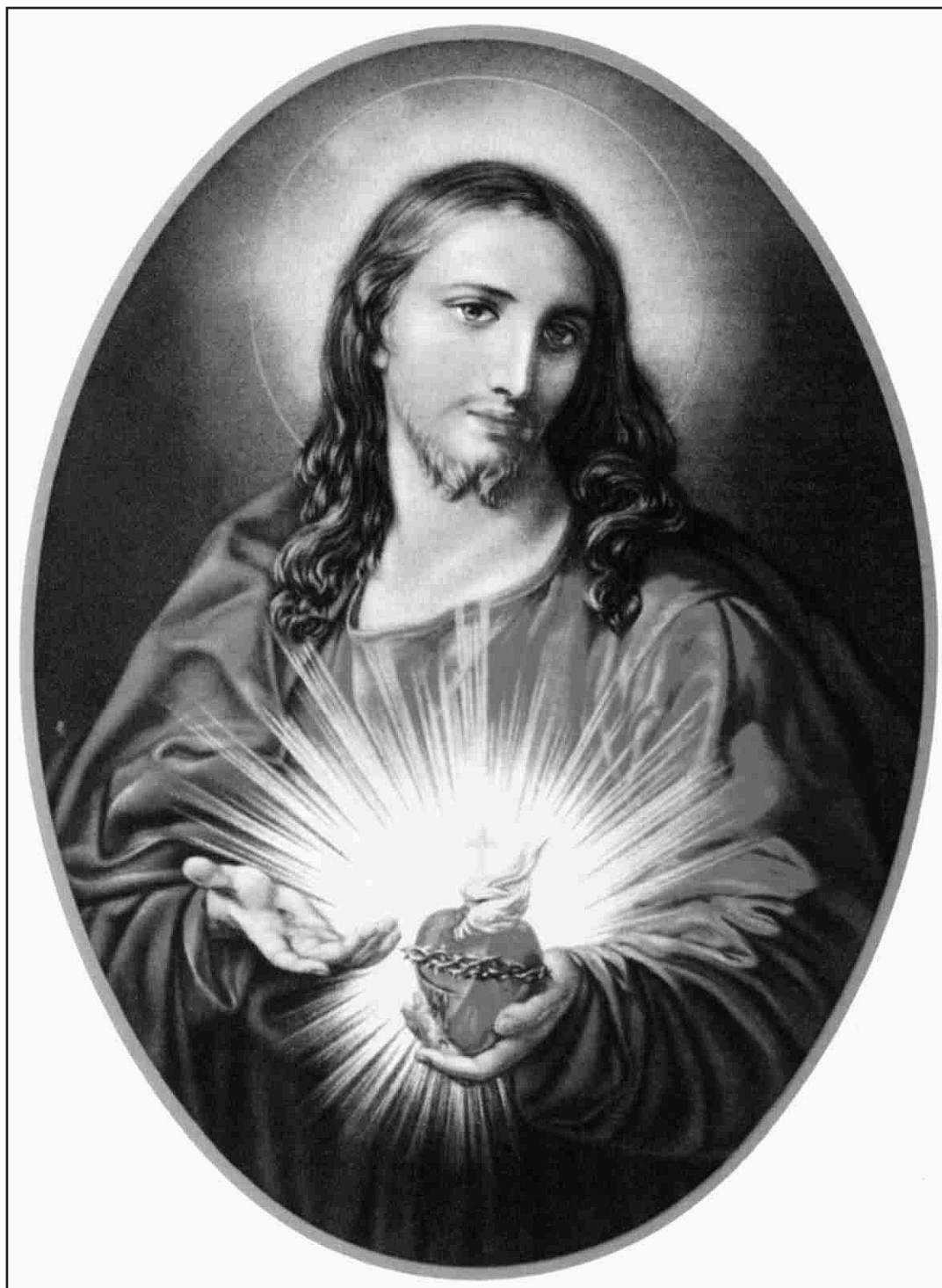
Kristologické katecheze
Jana Pavla II.

- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (22)

Četba na pokračování

- strana 14 -

EDITORIAL

Retězec pohyblivých svátků, jejichž místo v kalendáři roku závisí na prvním jarním úplňku, uzavře tento týden svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a s ním bezprostředně spojená památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Tyto svátky spolu se slavností Těla a Krve Páně jsou pohyblivé proto, že je Církev chce oslavit co nejdříve v návaznosti na velký velikonoční cyklus, který vrcholí slavností seslání Ducha svatého. Předchází je ještě jeden pohyblivý svátek, svátek Nejsvětější Trojice, spojený donedávna s velikonočním cyklem těsněji než nyní, protože navazoval na svatodušní oktáv, který byl z nepochopitelných důvodů liturgickou reformou zrušen. I dřívější označení následujících nedělí »po Duchu Svatém« bylo výmluvnější než nic neříkající »během roku« nebo »mezidobí«, protože zbývající část církevního roku tak byla výslovně obrazem období Ducha Svatého, které začalo Letnicemi a pokračuje až do nového slavného příchodu Božího Syna.

Pro všechny tři jmenované liturgické oslavy je charakteristické, že jejich vznik a rozšíření v Církvi je spojeno s tím, co označujeme jako ne právě oblíbené fenomény soukromých zjevení a zázraků. Existence a pevné místo těchto svátků v liturgickém kalendáři je výsledkem skutečnosti, že Církev přijala a uznala, co Bůh i nadále zjevuje jako svou vůli, když využívá daru prorocství, aby novým způsobem prohloubil k našemu duchovnímu užítku to, co nedostatečně využíváme z obsahu novozákonního zjevení.

Je pozoruhodné, jak se i v liturgickém kalendáři spojují dvě nám nejdražší a nejsvětější Srdce, která se již před více než 170 lety významně sešla na rubu zázračné medailky z Rue du Bac. Úcta k Srdci Ježíšovu a Mariinu dosáhla v posledních dvou stoletích v souladu se záměry papežů velkého rozšíření. Podporovala intimní osobní zbožnost ja-

ko protiváha vlažnosti, racionalismu, relativismu a skepticizmu, které pronikají do Církve. Sochy Božského Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie patřily k samozřejmě vybavě katolických chrámů. Deformovaná pokoncilní »horlivost« v některých církevních oblastech tyto sochy odstranila jako »sádrové a kýčovitě«. Že však za touto horlivostí bylo něco jiného než jen úsilí o »čistotu církevního umění« svědčí skutečnost, že se sochami se nevytratila jen zbožná úcta vůči tomu, co tyto symboly představují, tedy k samotné Boží lásce. Právě v těchto oblastech vzniklo a zcela zdomácnělo »přijímání na ruku« a vytratila se osobní zpověď k velké škodě duši i Církve. Přečíst si poslední Motu proprio Jana Pavla II. o praxi osobní zpovědi je poučné i z toho hlediska, že nám ukazuje, jak samozřejmě věci musí nejvyšší pastýř Církve znovu a znovu připomínat.

Vidíme tak, že i zde všechno souvisí se vším. Slavení prvních pátků a prvních sobot je především spojeno se slavením svátosti smíření. To je to, co nejvíce vadí Božím Odpůrci, a tedy i jeho přísluhovatelům. Není náhoda, že velcí svatí kněží poslední doby (Jan Bosco, Jan Maria Vianey, a obzvláště P. Pio) byli především kněžími zpovědnice. Různé současné pastorační projekty, které necílí do zpovědnice, možná zaplní statistiky o aktivitách, ale duším nejsou k užítku. Dnešní svět potřebuje svaté zpovědníky, kteří doslova přitahují kajicníky včetně »velkých ryb«, aby je pak vedli ke kajicnosti a nikoliv aby je chlácholili tím, že zlehčují závažnost hříchů.

Připravovat pro svátostnou službu obětavé a svaté kněze je něco zcela jiného než produkovat pastorační asistenty nebo laické teology, zvláště pokud mají sklon stát se fundovanými zpochybňovači a kritiky církevního učení a kázně. Prosme Ducha Svatého o svaté vychovatele svatých kněží ve svätém prostředí.

Bůh přijde soudit

Kantikum z proroka Habakuka 3,2-4.13a.15-19

Liturgie chval nám nabízí sérii biblických kantiků o velké duchovní intenzitě, aby nám přiblížila základní modlitbu žalmů. Dnes jsme slyšeli příklad převzatý z třetí a poslední kapitoly knihy Habakuk. Tento prorok žil na konci VII. století před Kr., kdy se Judské království cítilo jako sevřené mezi dvěma rozpínavými supermocnostmi, z jedné strany Egyptem a z druhé strany Babylonii.

Mnozí vědci však pokládají tento finální hymnus za citaci. V dovětku ke krátkému Habakukovu spisu byl údajně zasazen pravý liturgický zpěv »v tónu lamentace«, aby byl doprovázen »na strunné nástroje«, jak říkají dvě poznámky umístěné na počátku a na konci kantika (srov. Hab 3,1.19b). Liturgie chval zařazující prastarou mod-

litbu Izraele nás vyzývá, abychom tuto skladbu přetvořili na křesťanský zpěv, a vybírá z něho některé významné verše.

Hospodinův majestát

Hymnus, který se vyznačuje také pozoruhodnou básnickou silou, představuje velkolepý obraz Hospodina (srov. v. 3-4). Jeho postava hrozí slavnostně nad celou scénérii světa a vesmírem proniká hmot z jeho vstupu. Postupuje od jihu od Temanu a hory Faran (srov. v. 3), tj. z prostoru Sinaje, sídla velkého zjevení Izraele. Také žalm 67 popisuje Hospodina, který *sestupuje ze Sinaje do svatyně* v Jeruzalémě (srov. v. 18). Jeho zjev je podle stále biblické tradice celý obklopen světlem (srov. Hab 3,4).

Je to vyzářování jeho transcendentního tajemství, které se nicméně sděluje lidstvu: světlo je totiž mi-

mo nás, nemůžeme ho zastavit nebo zadržet, a přesto nás zaplavuje. osvěcuje a zahřívá. Tak je tomu u Boha, který je vzdálený, a přece blízký, neuchopitelný, a přece vedle nás, dokonce ochotný být s námi a v nás. Na zjevení jeho majestátu odpovídá ze země sbor chválu: je to odpověď kosmu, určitý druh modlitby, které člověk propůjčuje hlas.

Hluboký smysl křesťanského umění

Křesťanská tradice viděla tento vnitřní zážitek nejen uvnitř osobní spirituality, ale také v odvážných uměleckých výtvorech. Když pomíneme majestátní středověké katedrály, připomeňme především umění křesťanského východu s jeho obdivuhodnými ikonami a s geniální architekturou jeho chrámů a monastýrů.

Chrám sv. Sofie v Konstantinopoli zůstane v tomto směru určitým druhem archetypu, pokud jde o vymezení prostoru pro křesťanskou modlitbu, v němž přítomnost a nezadržitelnost světla umožňují vnímat jak intimitu, tak transcendentci božské skutečnosti. Toto světlo proniká celé modlitební společenství až do morku kostí a současně je vyzývá, aby překročilo samo sebe a celé se ponořilo do nevýslovného tajemství. Rovněž významné jsou umělecké a duchovní proporce, které charakterizují monastýry oné křesťanské tradice. V těchto opravdových a nejvlastnějších posvátných prostorech – myšlenka zalétá bezprostředně na horu Athos – čas v sobě obsahuje znamení věčnosti. Boží tajemství se zjevuje a skrývá v oněch prostorech skrze ustavičnou modlitbu mnichů a poustevníků stále shromážděných a podobných andělům.

Neúprosný Soudce

Ale vraťme se ke kantiku proroka Habakuka. Pro svatopisce má Hospodinův vstup do světa přesně vymezený význam. Chce

Pokračování na str. 13

Opravdová úcta

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

*Kdo slyší má slova a činí je,
bude podoben rozváznému muži*

Setkáváš se s Pánem ve chvíli, kdy končí slavnostní vyhlášení ústavy Božího království. Na každé slovo, které jsi slyšel v jeho horské řeči, se můžeš plně spolehnout. Na závěr žádá od svých učedníků důslednost a opravdovost. Na rozdíl od pozemských říší v jeho království nikdo neuspěje ani s protekcí, ani s přetvářkou. Všichni stojí před stejnou a rovnou příležitostí, jak přejít z Božího království na této zemi do věčného království v nebi. Touto jedinou legitimací je opravdovost života ve shodě s vůlí Otce, který je v nebesích.

Ježíš, který zná srdce každého a nikdo ho nemůže oklamat, ví však dobře, jak snadno můžeš v této věci klamat sebe sama. Využij proto dnešního setkání s ním a vypros si světlo jeho Svatého Ducha, které ti pomůže odhalit, kam doopravdy směřuje tvá úcta, abys nebyl v rozhodné chvíli překvapen zjištěním, že místo Pána jsi ctil spíše sebe a své vlastních myšlenky a city.

Jestliže se totiž tvému Nepříteli nedaří, aby tě zlákal přímo do řad Božích odpůrců, pokouší se zavést tě úlisně na falešnou cestu, abys ctil Pána toliko ústy, zatímco tvé srdce se utápí samo v sobě a od Pána se vzdaluje⁽¹⁾. Nacházíš-li velké potěšení a zalíbení ve svých zvláštních pobožnostech a modlitbách, nemusí to znamenat, že v nich má zalíbení i tvůj Pán. Možná, že svou vynalézavostí a duchovní mnohomluvností předčíš mnohé, ale to není měřítko, podle kterého hodnotí Bůh. On očekává od tebe jen jedno: aby tvá duše a tvé srdce splynuly s jeho vůlí. Život v Bohu není něco jako soutěž, kde vítězí ten, kdo podá větší výkon než ostatní. Ke svému hodnocení před Bohem nepotřebuješ vůbec žádné srovnání s někým jiným. *První budou poslední a poslední první*⁽²⁾, protože rozhodující není, zda jsi lepší než ostatní, ale zda opravdu jsi v plné shodě s tím, co od tebe žádá Bůh.

Tvá modlitba se tedy líbí Pánu tím více, čím více směřuje k tomu jedinému podstatnému cíli: k poznání toho, co právě nyní a právě od tebe očekává tvůj Pán, a k vyprošení síly a pomoci k naplnění jeho nejsvětější vůle. Ten nejlepší nápad ze všech nápadů, který můžeš mít, je upřímná touha poznávat a pak uskutečňovat to, co chce Pán. A protože Pán má pro každého z lidí svůj jedinečný a nezastupitelný úkol, je zcela zbytečné srovnávat se s druhými. Takové srovnávání ti může buď nebezpečně lichtotit, nebo tě naopak stejně povážlivě naplňovat malomyslností, přičemž jedno i druhé tě nepřivede jinam než na scesti.

Ani sama příslušnost k té či oné skupině či hnutí v očích Božích nic neznamená, pokud ne-

podporuje a nerozvíjí pokornou oddanost Pánu a vytrvalou službu bližním. To, co platí pro jednotlivce, platí neméně i pro různá duchovní společenství. Čím užitečnější by mohla být ta či ona družina pro Boží království, tím více záleží Odpůrci na tom, aby byla užitečná spíše pro něho alespoň tím, že působí rozdělení. V celých dějinách Božího království na zemi nechybí příkladů, že se mu to skutečně úspěšně daří. Nezrodily se snad nakonec všechny bludy a rozkoly v těch duších, kterým nechyběla horlivost a mimořádná aktivita, ale nedostávalo se jim pokory, a tak oslněny vlastními lidskými nápady a vynálezy a potleskem nemoudrých se mylně domnívaly, že *tím slouží Bohu*⁽³⁾? Ani pocit největší důvěrnosti s Pánem nás neopravňuje k tomu, abychom si v čemkoliv začali dovolovat a žít *podle svých nápadů*⁽⁴⁾. Marně bychom se dovolávali: *Jedli jsme s tebou, učil jsi na našich ulicích*.⁽⁵⁾ Ano, učil u nás, ale učil nás tomu, abychom slyšeli jeho slova a zachovávali je.

Zdá se ti možná samozřejmé, že když někdo koná mimořádné skutky, patří jistě k Božím vyvoleným. Pokud k nim patří, pak nikoliv pro tyto skutky, ale jedině proto, že činí věrně vůli nebeského Otce. Různé výjimečné schopnosti a charismata nejsou odměnou ani vyznamenáním za dosavadní zásluhy. Pokud jsou od Boha, jsou to propůjčené hřivny, které mají sloužit výlučně jako nástroje šíření Božího království. Ti, kterým byly propůjčeny, budou skládat přísné účty z toho, jak je na tomto poli zhodnotili⁽⁶⁾. Apoštol ti však doporučuje: *Usilujte o lepší dary*.⁽⁷⁾

Tvůj Pán tě ovšem také upozorňuje, že ne všechny divy a zázraky pocházejí od Boha. Musíš počítat s tím, že i když někdo prorokuje nebo činí zázraky, může patřit k těm, které Pán ve skutečnosti *nikdy neznal*. Jsou pro něho cizí jakožto *pachatelé nepravosti*. A není větší nepravosti v jeho očích, než domýšlivost a pýcha v každé podobě. *Povstanou nepraví proroci a budou konat veliké zázraky, takže by svedli k bludu i vyvolené*.⁽⁸⁾

Buduj tedy stavbu svého duchovního života nikoliv na písku okamžitého sebeuspokojení a lidské chvály, které se hrouť při první zkoušce a protiinstinktu, ale na pevné skále, kterou je Pán. Jistota tvé důvěry v jeho nekonečnou lásku je dostatečným důvodem pro tvou pokornou podřízenost Pánovým příkázáním a jeho vůli i tehdy, kdy se tvá hříšná přirozenost ještě vzpouzí. I v těch největších temnotách ti nakonec ukáže svou jasnou tvář a zachrání tě svou slitovností⁽⁹⁾.

Vzmuž se a buď srdnatý a spoléhej na Pána.⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

(1) srov. Mt 15,9; (2) Mt 19,30; (3) srov. Jan 16,3;

(4) Ž 81,11; (5) Lk 13,26; (6) srov. Mt 25,24-30;

(7) 1 Kor 12,31; (8) Mt 24,24; (9) srov. resp. žalm 31;

(10) tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 11,18.26-28

Mojžíš řekl lidu: „Uložte si tato má slova do svého srdce a do své duše. Přivažte si je jako znamení na svou ruku a budou jako značka mezi vašimi očima.

Hle, já vám dnes nabízím požehnání a kletbu. Požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, vašeho Boha, které já vám dnes přikazuji. Kletbu, když příkazy Hospodina, vašeho Boha, poslouchat nebudete a ustoupíte z cesty, kterou vám já dnes přikazuji, a budete následovat cizí bohy, které jste neznali.“

2. čtení – Řím 3,21-25a.28

Bratři! V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu. Svědčí o tom už Zákon a Proroci. Je to ospravedlnění, které dává Bůh na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílu není. Vždyť všichni jsou hříšníci a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho dobroty však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou spásnou spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru. Jsme totiž přesvědčeni, že člověk je ospravedlňován skrze víru, beze skutků předepsaných Zákonem (Mojžíšovým).

Evangelium – Mt 7,21-27

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: ‚Pane, cožpak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?‘ Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo pácháte nepravostí!

Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala

Pokračování na str. 7

Apoštol Srdce Ježíšova a Mariina

Sv. Jan Eudes (1601-1680)

»Ježíš vládne v Srdci Mariině: Pojďme, klaňme se mu. On je naše Láska a náš Život.«

»V Mariině Srdci vybudoval Bůh království své lásky; jeho jediný Syn si v něm připravuje svůj příbytek; Duch Svatý, plnost lásky, si zde zřídil svůj chrám: Mariino Srdce je Archa, ve které přebývají Boží tajemství.«

Jan Eudes se narodil 1601 v Normandii ve Francii a zahajuje pohnuté století církevních dějin. Století mystické obnovy. Duchovní obnova, kterou Církev nyní prožívá, je jakoby její ozvěnou.

Církev 16. století je bolestně rozštěpená protestantským rozkolem a těžce zraněna všeobecným úpadkem horlivosti ve víře, ale současně připravuje nový rozkvet. Existuje naprostý nedostatek kněžského vzdělání. Farnosti vyžadují obnovu, o Boží lid se málo pečuje. Jako odpověď na tuto situaci je svolán Tridentýský koncil. Tento koncil je známý svými významnými teologickými definicemi, které mají velký význam v církevních dějinách, ale především se orientoval na obnovu silně rozvráceného těla Církev.

Jan Eudes jako kazatel farních misí a zakladatel seminářů věnoval celý svůj život realizaci velkých koncilních reforem. Celý jeho život vede heslo: **Ve všem Boží vůli**, úplná odevzdanost do Boží prozřetelnosti. Semináře, které založil, mají stát na třech sloupech: milosti, Boží vůli a Kříži.

Duch Svatý působí v té době velikou silou a probouzí celou řadu apoštolů. Jan Eudes není zdaleka jediný. K dlouhému seznamu patří například také František Saleský, Petr de Bérulle, Vincenc z Pauly a Jan Jakub Olier. Všichni mají horoucí touhu obnovit Církev duchovním životem a rozjímáním o tajemstvích Ježíšova života. Ve šlépějích velkých mystiků 13. století dávají se uchvátit Ježíšovým Srdcem a jejich plamenná láska se projevuje v evangelizační horlivosti a ve službě těm nejhudším. Je to také do-

ba jezuitů. Založení před 50 lety šíří se jako otevřený požár. Ve stejné době přichází sv. Jan od Kříže a sv. Terezie z Avily, která reformuje Karmel.

V této době opět klíčí smysl kněžského celibátu spojený s obnovou laického stavu a prohloubením duchovního života.

Zanícený ochránce kněžství

Zatímco protestantismus degradoval kněžský stav, je celý život Jana Eudese veden vysokým míněním o kněžství. Po svých studiích na jezuitské koleji v Caen vstupuje do oratoře, sdružení diecézních kněží, které založil kardinál Bérulle podle vzoru oratorií sv. Filipa Neri. V tomto domě, který byl celý naplněn duchovní horlivostí a niternou úctou k osobě Ježíše Krista, jeho vtělení, dětství,

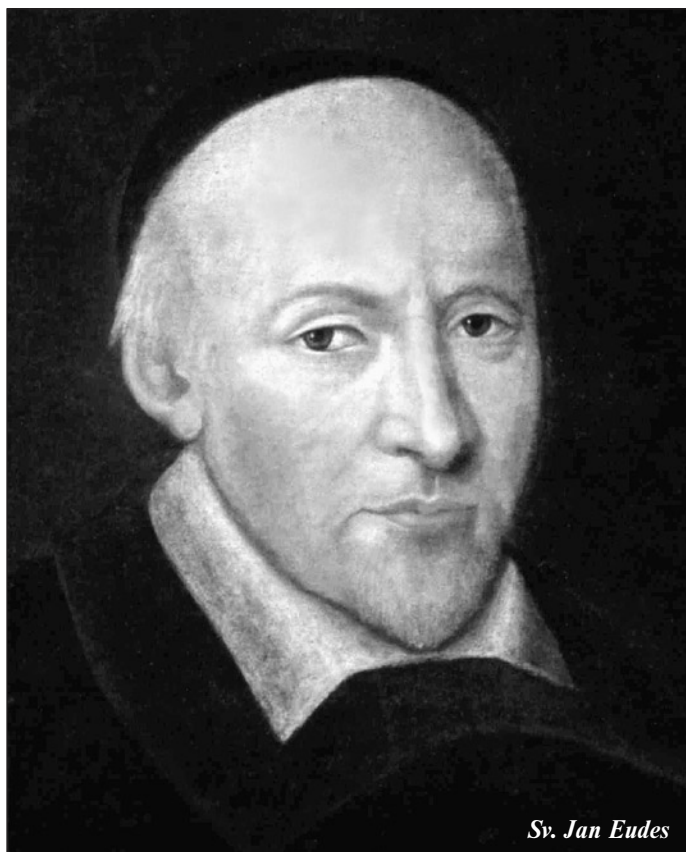
jeho milosrdenství a k horoucí lásce jeho Srdce, načerpal důležité podněty pro své duchovní dílo.

Když dokončil své vzdělávání, dává se jako kněz s horlivostí do služeb hlásání duchovní obnovy Církev a stává se kazatelem farních misí. Až do konce svého života, pokud to dovolují tělesné síly tohoto neúnavného bojovníka, hlásá milosrdenství Ježíšova Srdce.

Jako vášnivý kazatel obnovuje oheň víry na venkově i ve městech. Mohutným hlasem hovoří k tisícům, které přicházejí, aby se napojili z pramenů jeho zanícených kázání a byli vzděláváni jeho katechezemi.

Apoštol milosrdenství

V místních misiích má své důležité místo svátost smíření.

Sv. Jan Eudes

Chrám Naší Paní v Caen. Kostel prvního semináře, který založil sv. Jan Eudes, a místo, kde je také pochován.

Především při této příležitosti se zjevuje milosrdenství našeho Pána, o kterém ohnivě káže apoštol Ježíšova Srdce, když nejdříve využívá kázání, aby poukázal na množství hříchů. Toto zvláštní zaměření na milosrdenství učiní z něho »kněze a apoštola Srdci Ježíše a Marie«, jak ho nazval Pius X. v den jeho blahorečení.

Když byl jednou trápen pochýbnostmi, co si má myslet o »soudním stolci«, jak se tehdy říkalo zpovědnici, a obrátil se na Pannu Marii, »své každodenní útočiště«, obdržel toto překrásné poselství od Marie des Vallés, selské ženy z Couitances:

»Hleď, můj bratře, toto je krásný a svatý odkaz naší nebeské Matky: ...Když kázáte, musíte být vyzbrojeni děly a mušketami, abyste zničili hříchy. Ale když mluvíte se samotnými hříšníky, musíte být něžní a dobrotiví: musíte s lidmi, kteří jsou ve hříchu, nakládat jako s ubohými nemocnými..., s nimiž musíme mít velký soucit... Nejdříve musíte hříšníka zcela něžně vyzvat, aby odhalil své rány, přičemž ho, jak to jen jde, omlouváte, litujete ho a snažíte se mu dodat odvahy..., pak musíte jeho rány omýt horkým vínem..., to znamená projevit mu velkou náklonnost a mluvit s ním dobrotivě a srdečně... Pak musíte vzít olej a rány nemocného něžně namazat jako ptačím perem. Pero je Písmo svaté... Především prostě Matku Boží, abyste dávali pozor, a nikdy v sobě

nenosili ocet. To je pro vás příkaz: Nikdy ocet!«

Apoštol úcty k Srdcím Ježíše a Marie

Během jedné farních misí pojal Jan Eudes plán slavit poprvé v církevních dějinách liturgicky svátek Srdce Panny Marie. Pro tuto příležitost sestavil měšni texty a oficiem, ze kterých vyznačuje jeho láska k Panně Marii. Dojat Mariinou přítomností žil s ní ve stálém důvěrném styku. Poprvé byl svátek Mariina Srdce slaven 8. února 1648.

K úctě k Mariinu Srdci připojuje apoštol bliženské lásky jako vrchol úctu k Božskému Srdci Páně. Jeho apoštolát a jeho duchovní hledání kráčeji vždy pospolu: »Když zcela spočinul na tomto Srdci, pil milovaný učedník dlouhými doušky evangelium lásky« (z oficia, které složil Jan Eudes). Žádný jiný aspekt nemohl lépe vystihnout svatost Jana Eudese než úcta k Božskému Srdci, tavicí jímka jeho misijní horlivosti. Jeho láska k Srdci Ježíšovu není jen prosté zaměření jeho spirituality nebo hnutí jeho vlastního srdce. Pro Jana Eudese je Ježíšovo Srdce upřednostněným místem vztahu každého člověka k Ježíšovi. Místo, kde jsme uváděni do vztahu lásky, jaká spojuje Otce se Synem. Kromě toho pečuje misionář také o to, aby vytvořil i pro úctu k Božskému Srdci oficiem a získal pro ně schválení církevní autority, aby tak tato navýsost mystic-

ká realita pronikla skrze liturgii k věřícím a sblížila je s Ježíšem. Nepochybně to byl jeden z hlavních rysů osobnosti Jana Eudese, že proměňoval mohutné mystické tužby své duše ihned na účinný prostředek evangelizace. Naučí nás jeho příklad nalézat prostředky vhodné pro naši dobu, abychom bohatství, které Duch probouzí v Církvi, vnášeli do liturgie?

Není nic, co by nebylo obsaženo v Ježíšově Srdci: »Nic se nevyhne žaru jeho lásky. Srdce z ohně, rozšíř se na celý vesmír.« »Střede Kříže, spojnice mezi nebem a zemí, ikono jednoty« (výtah z oficia).

Liturgická forma, jakou dal této úctě, je velkou obnovou, kterou vnesl Jan Eudes. Sahá daleko zpět do tradice, která ho jmenovitě inspiruje. Začal u velké Gertrudy z Helfty, které Pán předpověděl, že jeho Srdce bude velkým znamením oživující lásky »pro zestárlý a ztvrdlý svět«. Bonaventura, Jan Gerecht, překladatel spisů sv. Gertrudy. František Saleský a Petr Bérulle, současníci Jana Eudese a mistři duchovního života, ho na jeho cestě obohacovali.

Byl svatořečen teprve roku 1925. Tato pozdní kanonizace souvisí, jak se zdá, s prorockým charakterem, který jeho nauka přináší našemu století. Prosme ho o přimluvu, aby vzrostla v dnešní Církvi nová horlivost pro misie a horoucí láska k Srdcím Ježíše a Marie.

Z FuL 49, přeložil -ls-

Svědectví o úctě k Ježíšovu Srdci v křesťanském starověku

První svědectví o úctě vzdávané Srdci Ježíšovu sahají do II. století. Svatý Justin (†165) hlásá: *My křesťané jsme pravým Izraelem, který pochází od Krista, protože jsme byli vyvedeni z jeho Srdce jako ze skály.*

Vidíme zde zjevnou narážku na Starý zákon, ve kterém Mojžíš na Hospodinův příkaz vyvádí ze skály zdroj oživující vody. Byl to příslib a předobraz, že v plnosti času, tedy v době, kdy přijde slíbený Mesiáš, zrodí se z Ježíšova Srdce nový Izrael, lid Nového zákona. To pomáhá věřícím uvědomit si, že počátkem našich duchovních narozenin je Boží láska. Bůh ji zjevuje v dramatickém okamžiku, kdy Ježíšovo Srdce je otevřeno s probodením jeho boku. Tehdy právě jsme byli vyvedeni z jeho Srdce jako ze skály.

Pro každého člověka je důležité místo jeho zrození. Důležití jsou i rodiče a atmosféra, jaká provází jeho příchod na svět. Podobně je tomu i v duchovním životě. Uvědomujeme si tedy, že nové lidstvo bylo povoláno k životu a zrozeno v atmosféře utrpení, v umučení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Každý jeho učedník může s přesvědčením říct: *Moje duchovní narozeniny jsou plodem Boží lásky, jakou mi projevil Kristus ve svém utrpení. On je smírnou obětí za hříchy světa. Je neposkvrněným Božím Beránkem, který na kříži přinesl sám sebe v oběť Bohu Otci za celé lidstvo.*

Proto není vůbec nadsázkou říct, že místem našich duchovních narozenin je zraněné Ježíšovo Srdce. Naopak, ono je spásitelným kázáním o lásce Boha Otce. On nás ve svém trpícím Synu miloval až do krajnosti. To znamená, že Ježíš prolil svou krev *pro nás lidi a pro naši spásu.*

Jestliže nás Ježíš miloval láskou trpící a ukřižovanou, ni-

kdo nemůže říct: to mě nezajímá. Jestliže Ježíš nabízí své přátelství, musím s vděčností přijmout tento dar. Jestliže vím, že jsem byl vyveden z Ježíšova Srdce, nemohu před ním své vlastní srdce uzavírat.

Svědčit o lásce

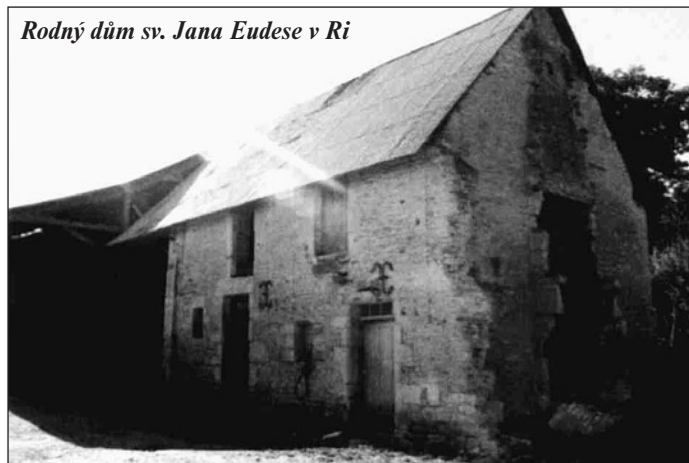
S. Apolinář (†177) říká: *Kristus dovolil, aby byl proboden jeho bok, a způsobil, že ze zasazené rány vytekly dva prameny, které všechno nově vybilily: krev a voda, to znamená slovo a duch.*

Je zde zřetelná návaznost na evangelium sv. Jana. To nám říká, že setník prorazil Kristův bok, a *ihned vytekla krev a voda* (Jan 19,34). Vykupitelským účinkem této krve a vody je zrození nového lidstva. Tato tajemství je třeba spolu těsně spojit.

Je třeba vést linii od záměru Boha Otce, který vydává do našich rukou svého Syna, přes poslušnost Ježíše, která jde až k smrti, a to smrti na kříži zakončené odevzdáním ducha do Otcových rukou, a konečně, již po smrti, až k probodení boku a Srdce, ze kterého vytéká krev a voda očišťující člověka. To je znamení, že Bůh dává lidem novou příležitost, a tou je nevyčerpatelné milosrdenství zjevené v Ježíšovu Srdci.

Vědomí přítomnosti Ježíšovy moci provázelo vždy mučedníky za víru. Eusebius ve svých *Dějinách Církve* vypráví o mučednictví jáhna Sanctuse: *Byl*

Rodný dům sv. Jana Eudese v Ri

neochvějný a neústupný. Trval neústupně na svém vyznání, protože jako něžná rosa přinášející sílu z nebe stékaly na něho kapky živé vody tryskající bezprostředně z Kristova Srdce.

Zde cítíme narážku na Ježíšova slova, která řekl Samaritance: *Kdybys znala Boží dar a kdo je ten, kdo ti říká ‚Dej mi napít‘, spíše bys prosila ty jeho, aby ti dal živou vodu* (Jan 4,10). Mučedníci vlastně proto byli schopni vydat svědectví krve, protože je posiloval jeho Duch, jeho živá voda.

Síla, která vychází z otevřeného Ježíšova Srdce, zasahuje všechny. Každý člověk dobré vůle ji obdrží. Je třeba jen otevřít své srdce působení milosti, s vírou prosit o duchovní sílu nezbytnou k tomu, abychom vydávali svědectví o lásce Boží, zjevené v Ježíšově Srdci. Bůh je věrný, proto nikomu neodmítá svou pomoc. Pokud jde o nás, nesmíme klást překážky vnuknutím Ducha Svatého. Čím více někdo důvěřuje a odevzdává se věčné lásce, tím radikálněji vstupuje do jeho života Bůh.

Duch Svatý jako zdroj síly

Lidský život je naplněn mnoha touhami. Mezi nimi i takovými, které svými kořeny sahají do Božího života. Pocházejí totiž od Ducha Svatého. To jsou touhy, které má na mysli Ježíš, když říká: *Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mne věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho nitra* (Jan 7,37-38).

Tato slova navazují na Golgotu, kde bylo zraněno Ježíšovo Srdce. Pramenem živé vody je sám Ježíš. On zve všechny k sobě. Touží, aby z něho čerpali nový život, který nám zasloužil svou láskou obětovanou na kříži. Současně jako Mesiáš slibuje splnění slibu o seslání Ducha Svatého. Bez jeho pomoci nikdo nemůže vydávat svědectví o své víře.

Využíváme dostatečně nabídky »živé vody« z Ježíšova Srdce?

P. Tadeáš Chromik TJ

Amputovaná noha

Voltaire ve svém teologickém slovníku pod heslem »Zázrak« vyslovil s velkou dávkou ironie přání, aby mohl být svědkem zázraku, jak znovu narostla amputovaná noha. Píše, že by tento zázrak měl být ihned zaprotokolován notářem do úředních spisů. Podle něho může být jen taková událost uznána za zázrak.

Podobně slavný francouzský spisovatel Emil Zola při pohledu na berle, zavěšené v lurdské jeskyni, řekl s výsměchem: »Vidím tady mnoho berlí, ale žádnou dřevěnou protézu. Jen teh-

v roce 1640 ve španělské obci Calanda v Dolní Aragonii (diecéze Saragoza) v provincii Truel. Tento kraj byl v té době pod vládou rytířského řádu Calatrava, jehož členové slibovali připravenost položit život na obranu neposkrvněného početi Panny Marie.

V říjnu 1998 se v Itálii objevila knížka známého novináře Vittorio Messoriho *Il Miracolo. Spagna, 1640: indagine sul piu sconvolgente prodigio mariano* (Zázrak. Španělsko 1640: výzkum nejpodivuhodnějšího mariánského zázraku).

dy bych uvěřil v existenci zázraku, kdyby mi ukázali případ znovu narostlé nohy.«

Oba tito páni agnostikové při svém výsměchu víře v možnost zázraků nevěděli o tom, že právě k takovému uzdravení, tedy znovunabytí amputované nohy, skutečně došlo již

Vittorio Messori koupil před několika lety ve Francii knihu, která obsahuje bohaté historické prameny. Z té se poprvé dověděl o nejpodivuhodnějším zázraku v dějinách katolické církve. Byl to náhlý zázračný opětovný vzrůst amputované nohy 23-letého vesničana v ob-

JAN PAVEL II. SPOLÉHÁ NA DUCHOVNÍ PODPORU VĚŘÍCÍCH

Krátce před svými 82. narozeninami odmítl Jan Pavel II. všechny spekulace o svém možném odstoupení. Při generální audienci děkoval všem za přání a řekl, že počítá s »duchovní podporou věřících« a bude dále zastávat v důvěře úřad, který mu Bůh svěřil. Papež řekl doslova: »Moc a násilí jsou slova, která děsí. Jen u Boha je tomu jinak. Jeho všemohoucnost a sláva přinášejí spásu a svobodu. Proto prosí Církev slovy proroka Habakuka o slavné Boží zjevení v lidských dějinách: *Hospodine, vidím, co jsi dříve vykonal. Dopřej nám, abychom to v těchto letech opět spatřili* (Hab 3,2). Boží velikost, tajemství jeho stvořitelské a spásné přítomnosti musí znovu inspirovat naši modlitbu. Bůh je daleko, a přece blízko.

Chrám postavený nad místem, kde pobýval Miguel Juan Pellicer

ci Calanda v roce 1640. S vědeckou vášní pro hledání pravdy začal Messori sám zkoumat historické prameny. Třikrát cestoval do Španělska, aby tam v archívech v Saragoze a v Calandě osobně prostudoval všechny dokumenty. Po dlouholetém a podrobném studiu dospěl k závěru, že dokumentace tohoto případu je velmi solidní a úplná a svědectví jsou tak četná a tak shodná, že tento historický fakt nelze zpochybnit. Messori tvrdí, že kdybychom odmítli historičnost tohoto zázraku, museli bychom stejně tak zpochybnit vůbec všechny historické události.

Dříve sám Messori vyjadřoval přesvědčení, že takový zázrak by nikdy nemohl existovat. Tvrdil, že zázrak, který by nikdo nemohl zpochybnit, např. nový růst ruky nebo nohy, by znemožnil člověku svobodu rozhodnutí a to by se přičilo Boží pedagogice víry. Nyní po objevení zázraku v Calandě musel svoje teoretické náhledy zkorigovat. Ve svatyni Matky Boží »del Pilar« v Saragoze skutečně visí dřevěná protéza, která je votum z vděčnosti Matce Boží za znovunabytí amputované nohy. Je to skutečný »Zázrak zázraků«, »Milagro de los milagros«, jak ho označují Španělé. Tento zázrak svědčí o tom, že Bůh se se svou láskou sklání i k takovým agnostikům jako Zola nebo Vol-

taire a apeluje na jejich svědomí, aby odhodili svoje skeptické smýšlení, které neumožňuje překonat dramatický rozpor mezi rozumem a vírou a uzavírá tak cestu k nalezení pravdy.

Co se tedy stalo v oné době? Na podzim r. 1637 mladý vesničan Miguel Juan Pellicer upadl z nepozornosti pod projíždějící povoz, který mu zhmoždil pravou nohu. Záhy nato se objevila gangréna. Koncem října byli lékaři v místní nemocnici v Saragoze nuceni poraněnou nohu amputovat pod kolenem a pahýl desinfikovat rozpáleným železem. Miguel opustil ne-

v Saragoze. Žebral tam dva roky a pět měsíců až do svého úplného uzdravení. V době své nemožnosti přicházel den co den do zázračné kaple Panny Marie »del Pilar« a mazal svůj pahýl olejem z lamp, které v kapli hořely. Zlomovým dnem jeho života byl 29. květen 1640. Byl tehdy v domě svých rodičů v Calandě. Kolem 10 hodiny večer se pozdravil se členy své rodiny, dvěma sousedy a jedním vojákem, odložil bokem dřevěnou protézu z amputované nohy a usnul hlubokým spánkem.

Asi po 30 minutách rodiče zpozorovali, že z pod pokrývky,

Matka Boží del Pilar

mocnici s protézou místo pravé nohy. Pohyboval se pomocí dvou berlí. Po ztrátě nohy se jeho víra ještě více prohloubila. Miguel měl zvláštní úctu k Panně Marii »del Pilar«. Před amputací i po ní vykonal úkon úplného zasvěcení a odevzdal se jako nevolník do její mateřské lásky. Pocházel z chudobné rodiny, která bydlela v obci Calanda asi 100 km od Saragozy. Protože po amputaci nohy nemohl jít do práce, nezbylo mu než žebrat před svatyní »del Pilar«

kteřou byl Miguel přikrytý, vyčuhuje nikoliv jedna, ale dvě nohy. Ihned ho probudili a k velkému překvapení a úžasu přítomných se mládenec postavil na obě nohy. Noha, která mu byla amputována před dvěma lety a pěti měsíci, byla opět zcela neporušená na svém místě. Zpráva o zázraku se rychle roznesla po celém okolí. Chirurgové, kteří nohu amputovali, a desítky občanů Saragozy i Calandy, kteří velmi dobře znali mladého žebráka, shodně vypovídali pod přísahou před tribunálem, že Miguel Pellicer měl amputovanou nohu. Celý případ zkoumala zvláštní komise, složená z 9 soudců pod

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

se vichřice a obořila se na ten dům - ale nezřítíl se, protože měl základy na skále.

Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - i zřítíl se a jeho pád byl veliký.“

Ticho a modlitba

Především dnes, ve společnosti poznamenané fenoménem sekularizace, je třeba, aby byly zcela jasné a zřetelné záměry a pevnost vůle, která směřuje přímo k autentickému zdroji evangelia. Čím více se národy vzdalují od křesťanství, čím více postupuje šíření nejistoty a lhostejnosti, tím více je třeba, aby byla vidět v osobě kněze zásadní a radikální víra, která je jako maják uprostřed noci a jako skála, o kterou je možno se opřít. Tato slova, jimiž jsem se obrátil na kněze v Kalábrii, zůstávají stále aktuální a vyzývají k úsilí o formaci, která musí u kandidátů kněžství v obnoveném a radikálním přilnutí ke Kristu vidět svůj první a naprosto nezbytný cíl. Proto je třeba vsadit všechno, aby se formace v semináři plně zaměřila na to předávat mladým skutečnou a náročnou cestu víry, která v ničem neslevuje a uschopní je přijmout v úplnosti Ježíšovu osobu, to znamená poznat v něm Syna živého Boha a Pána dějin a následovat ho velkodušně na jeho cestě *vzhůru do Jeruzaléma*.

K nazírání tváře našeho Pána nedospějeme pouhými vlastními silami, ale musíme se dát za ruku vést milostí. Pouze zkušenost ml-

čení a modlitby nám nabízí přiměřený horizont, v němž může dozrávat a rozvinout se pravdivější, souvislejší a zářící poznání tohoto tajemství, které vrcholí ve slavnostním prohlášení evangelisty Jana: *A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi a viděli jsme jeho slávu, slávu jako Jednorozeného od Otce plného milosti a pravdy*.

V těchto podnětech musíme vidět Pánovu výzvu, aby se seminář stal »místem mlčení« a »domem modlitby«, kam Pán svolává své učedníky na osamělé místo (srov. Lk 9,18) aby s ním prožívali intenzivní zkušenost setkání a kontemplace. Tak je chce připravit, aby se stali »učiteli víry« a »vychovateli lidu ve víře«, chce je uschopnit, aby byli připraveni »hlásat s autoritou Boží slovo« a »sjednocovat rozptýlený Boží lid«, žít ho svátostmi, účinnými znameními Kristova působení, a »vést lid cestou spásy«, zachovat v jednotě a »povzbuzovat ustavičně jako společenství shromážděné kolem Krista v souladu s jeho nejintimnějším povoláním« (Ev. nunt. 68).

*Z promluvy Jana Pavla II.
k seminaristům v semináři
Pia X. v Catanzaro*

vedením arcibiskupa ze Saragozy. Šetření prokázalo, že 23-letý Miguel po dvou letech a pěti měsících od chvíle amputace náhle získal opět ztracenou nohu, kterou lékaři amputovali a pochovávali na nemocničním hřbitově. Po zakončení kanonického procesu pozval španělský král Filip IV. uzdraveného Miguela do

svého paláce v Madridu. Během setkání král poklekl a políbil zázračně uzdravenou nohu.

Je třeba ještě zdůraznit, že třetí den po zázraku přijel do Calandy královský notář, který ve zvláštním notářském aktu podrobně popsal celé zázračné uzdravení a tento popis potvrdilo s přísahou mnoho očitých svědků, mezi kterými byli rodiče uzdraveného i místní farář. Vittorio Messori zdůrazňuje ve své knížce, že nikdy nikdo nezpochybnil pravdivost této události.

*Podle Milujcie sie
11-12/98
Překlad -lš-*

Nový papežský dokument

Protože v některých církevních oblastech zdomácněla praxe nahrazovat osobní zpověď společným rozhřešením, jak je tomu v odloučených náboženských společenstvích, a ozývají se hlasy, že svátost smíření by se tímto způsobem měla oficiálně reformovat, vydal Jan Pavel II. zvláštní motu proprio (list vydaný z vlastního podnětu), ve kterém připomíná platná církevní ustanovení týkající se svátosti smíření a podmínek pro společné rozhřešení ve výjimečných situacích.

Rozhodli jsme se dát našim čtenářům možnost, aby se seznámili s tímto papežským dokumentem, a tím i se zněním některých předpisů církevního práva. Máme tak možnost se přesvědčit, že církevní zákoník není mrtvá litera, ale je pevnou směrnicí, která sleduje nejvyšší dobro věřících a Církve.

MISERICORDIA DEI

Motu proprio Jana Pavla II. o praxi svátosti smíření

Úvod

Pro milosrdenství Boha Otce, který smířuje, vtělilo se Slovo v čistém lůně blahoslavené Panny Marie, aby spasilo *svět lid od hříchů* (Mt 1,21) a otevřelo mu »cestu k věčné spáse« (Preface 1. adv. neděle). Svátý Jan Křtitel potvrzuje toto poslání, když poukazuje na Ježíše jako na *Beránka Božího, který snímá hříchy světa* (Jan 1,29). Celé vystupování a hlásání Ježíšova Předchůdce je naléhavým a zaníceným voláním k pokání a obrácení, jehož výrazem je křest udělovaný ve vodách Jordánu. Ježíš sám se podrobil tomuto kajícímu obřadu (srov. Mt 3,13-17), nikoliv proto, že by sám zhřešil, nýbrž proto, že se »dává započítat mezi hříšníky, už je *Boží Beránek, který snímá hříchy světa* (Jan 1,29) a předjímá ‚křest‘ své krvavé smrti« (KKC 536). Spása je především vykoupení z hříchu, který je překážkou pro přátelství s Bohem, vysvobození ze stavu otroctví, v jakém se nachází člověk, který podlehl pokušení Zlého a ztratil svobodu Božích dětí (srov. Řím 8,21).

Posláním, které Kristus svěříl apoštolům, je zvěstovat Boží království a hlásat evangelium ve vztahu k obrácení (srov. Mk 16,15; Mt 28,18-20). Večer v samotný den svého zmrtných-

vstání, bezprostředně před zahájením jejich apoštolského poslání daruje Ježíš apoštolům na základě síly Ducha Svatého moc smířovat kající hříšníky s Bohem a s Církví: *Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou*

(Jan 20,22-23; srov. Trid. koncil, O svátosti pokání; kán. 3: DH 1703).

Pastorační a zpovědní praxe

V průběhu dějin a v ustavičné praxi Církve se *služba smíření* (2 Kor 5,18), která se vykonávala skrze svátost křtu a svátost pokání, osvědčovala jako pastorační úkol, který zůstává ve vědomí stále živý a podle Ježíšova příkazu se naplňuje jako podstatná složka kněžské služby. Slavení svátosti pokání pro-

cházel v průběhu staletí určitým vývojem, ale jeho základní struktura zůstala vždy zachována. Vedle *jednání zpovědníka, tím byl vždy biskup nebo kněz, který jménem Ježíše Krista soudí a rozhřešuje, léčí a uzdravuje, spočívá také v nezbytných úkonech pokání: lítosti, vyznání a dostiučnění.*

Proti nebezpečné ztrátě vědomí hříchu

V apoštolském listě *Novo millennio ineunte* jsem napsal: »Dále prosím o to, aby každodenní výchovná aktivita křesťanských komunit s novou pastorační odvahou dokázala přesvědčivým a účinným způsobem vést k využívání *svátosti smíření*.« Jak si jistě vzpomenete, v roce 1984 jsme tomuto tématu věnovali postsynodální exhortaci *Reconciliatio et paenitentia*, v níž jsme shrnuli plody reflexe ze zasedání biskupského synodu věnovaného této problematice. Vyzýval jsem tehdy k tomu, aby se nešetřilo úsilím v boji s krizí *povědomí hříchu*, kterou je možno konstatovat v současné kultuře. (...) Když o tomto problému jednal zmíněný synod, měli všichni na zřeteli krizi této svátosti, která se projevuje v některých oblastech světa. Důvody, které jsou jejími kořeny, v tomto krátkém časovém období nezmizely.

Zkušenost Velkého jubilea 2000

Ovšem Jubilejní rok byl obzvláště poznamenán návratem k svátostnému pokání; to ob-

Příklad z Kanady

Věřící dávají přednost osobní zpovědi

*Rozhovor s biskupem Anthony Mancinim
o zkušenostech z jedné diecéze*

V Jubilejním roce 2000 dovolil arcibiskup Jean-Claud Turcotte v adventní době nahradit osobní zpověď společným rozhřešením, a to »ad exeperimentum« - na zkoušku, která nakonec vyzněla negativně. Biskup Mancini k tomu zaujal toto stanovisko:

Jak vznikl názor, že je možno zavést takovou možnost?

MANCINI: Příliš velkoryse jsme rozšířili pojem »těžké nouze«. Myslel jsem si na příklad, že dlouhá a chladná zima, nedostatek kněží a velké vzdálenosti jsou podmínky, které se přibližují k takovým nezbytným měřítkům.

Jak dlouho trval tento experiment?

MANCINI: Celou adventní dobu roku 2000. Faráři diecéze Montreal mohli využít povolení k hromadnému rozhřešení, když to pokládali za vhodné.

Jaké byly výsledky?

MANCINI: Musím čestně přiznat, že ne právě pozitivní. Kdo očekával zvýšení počtu kajicníků, byl jistě rozčarován, protože lidé sami dali zcela jasně najevo, že si takovou formu zpovědi nepřejí.

Z jakého důvodu?

MANCINI: Mnoho lidí mi řeklo, že neměli ten pocit, že by jim byly odpuštěny hříchy, a tuto do psychologické oblasti spadající motivaci nesmíme podceňovat. Naopak,

hříchy, a k jejich odlišení od jiných situací, ve kterých je tato nemožnost jen zdánlivá nebo jinak překonatelná.

V současných pastoračních podmínkách, abychom vyšli vstříc starostlivosti a požadavkům mnoha spolubratří v bis-

kupské službě, pokládáme za potřebné oživit v paměti některá existující kanonická ustanovení týkající se této svátosti, aby se tak v duchu společenství a s odpovědností, která přísluší celému episkopátu (srov. KCP kán. 392; LG 23. 27, Christus

Co je třeba podle vašeho názoru udělat, aby se svátost smíření opět přiblížila k lidem?

MANCINI: Musíme naslouchat hlasu Svatého otce a následovat jeho pokyny. Já jsem právě v době všeobecného rozhřešení udělal jednu zkušenost. Jednou odpoledne jsem si sedl do zpovědnice, i když místní farář byl proti tomu. Zpovídal jsem až do dvou hodin do rána. Přišlo mnoho věřících a přiznali, že už se nezpovídali několik let. Po této zkušenosti jsem přesvědčen, že nesmíme lidi zbavit možnosti, aby se osobně setkali s Kristem ve svátosti smíření.

Podle Kath-net

kupské službě, pokládáme za potřebné oživit v paměti některá existující kanonická ustanovení týkající se této svátosti, aby se tak v duchu společenství a s odpovědností, která přísluší celému episkopátu (srov. KCP kán. 392; LG 23. 27, Christus

Dominus 16), podpořilo lepší udělování této svátosti. Jedná se o to, aby slavení daru, který Pán Ježíš Kristus po svém zmrtvýchvstání svěřil Církvi, bylo skutečně využíváno, věrněji zachováno, a tím se stalo i plodnějším. To se nám jeví o to nezbytnější, že v některých provinciích se projevuje tendence pouštět od osobní zpovědi a současně se povoluje použití »generální či kolektivní absoluce«, jako by se nejednalo o mimořádný nástroj vyhrazený pro výjimečné podmínky. Tím, že se podle vlastního uvážení rozšiřují podmínky chápané jako těžká nouze, ztrácí se prakticky ze zřetele věrnost k božskému charakteru svátosti a zanedbává se nezbytnost týkající se osobní zpovědi, a to způsobuje velkou škodu pro duchovní život věřících a pro svátost v Církvi.

Z tohoto důvodu jsme po vyslechnutí Kongregace pro nauku víry, Kongregace pro bohoslužbu a svátostnou kázeň a Papežské rady pro výklad zákona a po vyslechnutí názoru ctihodných bratří kardinálů, kteří stojí v čele dikasterií Římské kurie, potvrzujeme katolickou nauku o svátosti pokání a smíření tak, jak je shrnuta a představena v Katechismu katolické církve. S vědomím své pastýřské odpovědnosti a aktuální nutnosti a účinnosti této svátosti ustanovují následovně:

Zajišťovat podmínky pro osobní zpověď

Ordináři musí všem těm, kteří udělují svátost pokání, připomenout, že všeobecný zákon Církve v souladu s příslušnou katolickou naukou potvrzuje toto:

a) »**Jednotlivé a úplné vyznání a rozhřešení tvoří jediný řádný způsob, jakým se s Bohem a s Církví smíruje věřící, který si je vědom těžkého hříchu; pouze fyzická nebo mravní nemožnost omlouvá od tohoto vy-**

sahuje povzbuzující poselství, které nesmí zůstat ležet ladem: jestliže mnoho věřících, a mezi nimi četní mladiství, přijali s užitkem tuto svátost, pak musejí mít pastýři více důvěry, více fantazie a větší vytrvalost, aby hlásali tuto svátost a podporovali její oceňování (NMI 37).

Měli jsme v úmyslu těmito slovy povzbudit spolubratry v biskupské službě a skrze ně všechny kněze a současně je naléhavě vyzvat, aby pečovali o rychlou obnovu svátosti smíření. To je také požadavek pravé bliženské lásky a pravé pastorační spravedlnosti. Připomínáme jim, že **každý věřící, který má v sobě požadovanou vnitřní dispozici, má právo přijmout osobně dar této svátosti.**

Potřeba osobního vyznání hříchů

Aby mohlo dojít k rozhodnutí o dispozici kajicníka, pokud jde o udělení, resp. odmítnutí odpuštění a uložení přiměřeného pokání ze strany udělovatele svátosti, je nutné, aby věřící kromě vědomí spáchaných hříchů, lítosti nad nimi a vůle do nich už neupadnout také své hříchy vyznal. V tomto smyslu prohlásil Tridentýský koncil, že »podle božského práva je nutné vyznat všechny jednotlivé smrtelné hříchy (Trid. koncil, O svátosti pokání, kán. 4: DH 1703). Církve viděla vždy zásadní souvislost mezi rozhodnutím, které je v této svátosti svěřeno kněžím, a nutností, aby kajicník vyznal své hříchy, kromě případu, kdy to není možné. Protože **úplné vyznání těžkých hříchů je z božského ustanovení podstatnou částí svátosti, není ponecháno svobodnému rozhodnutí pastýřů** (dispens, interpretace, místní praxe apod.) Jen odpovídající církevní autorita v rámci příslušných disciplinárních norem může stanovit kritéria pro rozlišování, kdy opravdu dochází k nemožnosti vyznat

znání; v tom případě lze dosáhnout smíření i jiným způsobem« (KCP kán. 960).

b) Proto »každý, jemuž je z důvodu úřadu svěřena péče o duše, je povinen postarat se, aby svátost smíření mohli přijímat jemu svěřeni věřící, kteří o ni rozumně žádají, aby se jim poskytovala příležitost k vyznání hříchů jednotlivě ve stanovených dnech a hodinách pro ně vhodných« (KCP kán. 986).

Dále musí kněží, kteří jsou oprávněni udělovat svátost pokání, být k tomu vždy zcela ochotní, kdykoliv o to věřící oprávněným způsobem požádají (srov. Presb. ord. 13; Ordo paenitentiae 1974 Pren. 10b.)

2. Místní ordináři, faráři a správci kostelů a svatyní musí ověřovat, zda skutečně existují co největší ulehčení pro zpověď věřících. Doporučuje se především viditelná přítomnost zpovědníků v bohoslužebných prostorech ve stanovenou dobu, přizpůsobení této doby skutečné životní situaci kajčnicků a zvláštní připravenost zpovídat před začátkem mše svaté, a pokud jsou k dispozici jiní kněží, vyjít vstříc potřebě věřících vyzpovídat se i během mše svaté (srov. Kongr. pro boh. Responsa ad dubia prop. Notitia 37/2001).

3. Protože »věřící je povinen vyznat co do druhu a počtu všechny své těžké hříchy spáchané po křtu a dosud rozhršením přímo neprominuté ani nevyznané v jednotlivém vyznání, kterých si je vědom po pečlivém zpytování svědomí« (KCK 988 § 1), je třeba odmítnout každou praxi, která se omezuje pouze na všeobecné vyznání nebo vyznání pouze jednoho nebo několika hříchů, pokládáných za nejdůležitější. Ostatně s ohledem na povolání všech věřících ke svatosti, doporučuje se jim, aby vyznávali i lehké hříchy (KCP kán. 17; Rec. et paen. 32; srov. KKC 1458).

(Dokončení)

Z hospodyně opět hospodyně

Chceme zázraky. Je to lidské, docela lidské. A je to obdivuhodné, když Bůh nám posílá zázraky, které působí rozruch. Ale co, když se nedějí? Zapomněl Bůh na nás? Vůbec ne. Zve nás, abychom prožívali zázraky každý den: toto pondělí, toto úterý, tuto středu. Na první pohled mohou vypadat jako trochu skryté, a přece následující příběh ukazuje, že i nejněvdnější den je zázrak.

Bernardeta C. měla osm dětí, které byly ještě docela malé, když roku 1939 vypukla válka. Drama začalo, když jejího manžela Olivera zatklo r. 1940 gestapo a poslalo do Německa do koncentračního tábora. Protože teď musela docela sama žít a vychovávat houf svých dětí, byla Bernardeta brzy u konce svých sil a ztrácela odvahu, a to tím spíše, že o svém manželku neměla tu nejmenší zprávu. To všechno ji drtilo den po dni, a jen její silná víra v Boha jí pomáhala vydržet a přežít. Přirozeně, že se bála, pokud jde o Olivera, toho nejhoršího: Je mrtvý?

Mučí ho? Nesedí hladový a vychrtlý v bunkru nebo v hlubokém sklepe? Když byla u konce svých sil, uslyšela v roce 1943 o Martě Robinové a jejím Domově bliženské lásky v Chateaufort-de-Galaure, který byl tehdy ve výstavbě. Tak se rozhodla, že Martu vyhledá a nastoupila dlouhou cestu vlakem. Musela často přestupovat, protože bydlela ve vzdálenosti několika set kilometrů od Marty Robinové. Vkládá všechnu svou naději do tohoto setkání, protože si říká, že jen svěřice jí může pomoci v tomto soužení. Ve vlaku si formuluje prosbu, kterou přednese Martě. Protože jí drtí tisíc a jedna věc hmotných úkolů v domácnosti, stálé vaření, praní, uklízení a při tom všem starosti, kde vzít peníze na přežití s tolika dětmi, nezbyvá Bernardetě k její velké bolesti ani dostatek času na to, aby se mohla

usebrat a modlit, i když pro ni modlitba byla vždy důležitá a zamilovaná. Žíznila po Bohu. Zeptala se Marty, jak by se měla ve svém postavení modlit, a chtěla by využít exercicie, aby se celá ponořila do Boha.

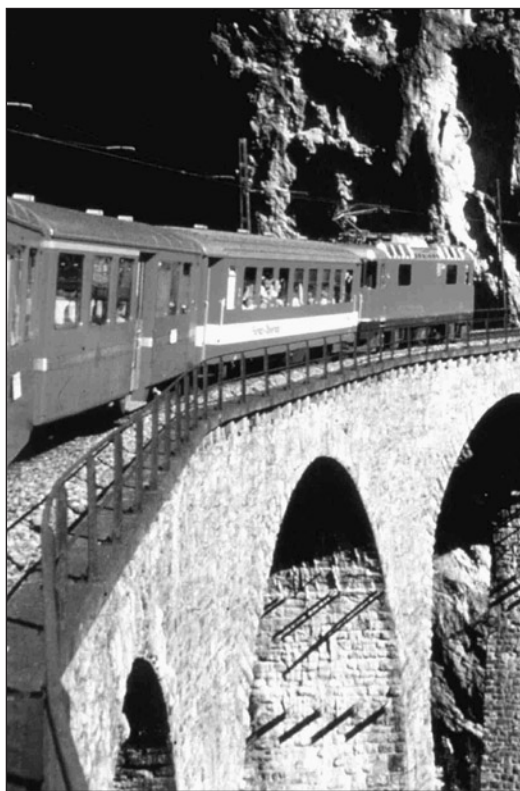
Vyčerpaná, ale plná naděje, dorazí konečně do Chateaufortu a zapisuje své jméno do listiny účastníků, kteří chtějí být od Marty přijati. Již první den ji volají k desetiminutovému rozhovoru na selském dvoře. Cestou si opět opakuje slova otázek, a připravuje se na to, že vyličí utrpení tří let odloučení bez jediného zprávy. S tlukoucím srd-

čerch, o domácích pracích..., o všem tom, o čem Bernardeta by nejraději vůbec nechtěla nic slyšet. Ani jedno slovo o modlitbě! Tak uplynulo deset minut a Marta krátce před koncem návštěvy zvolala: »Ó ano, přesně to uděláte: Pojedete nyní domů a připravíte slavnostní tabuli a nejněžnější jídla pro své děti!«

To byl pro Bernardetu tvrdý šok a hlasem bez života šeptala Zdrávas Maria, čímž skončila její návštěva. Smutná až k smrti sbalí svých pět švestek a nastupuje zpáteční cestu. Opět věčná čekání a přestupování na stejných nádražích a Bernardeta se ptá, proč se vůbec vydala na takovou cestu plnou rozčarování. Kdyby aspoň těch pět dní mohla prožít jako exercicie, ale ani to jí nebylo dopřáno. Opravdu, její osud je takový, že má dožít svůj život mezi hrnci a vzdát se duchovních sfér, o kterých sní. Řekla si: »Opravdu to nestálo za to vykonat tak dalekou cestu, abych viděla tak velkou svěřici, a pak jen slyšela, že mám uvařit něco dobrého.« Ale Bernardeta poslechla a posbírala všechno své hubené jmění, aby připravila sváteční jídlo. Pak se posadila s dětmi kolem stolu. Sotva se dali do jídla, otevírají se dveře: Její manžel se vrátil z Německa! Hle, on žije!

»Podívej se, právě jsme připravili slavnostní tabuli!«

Podle FeL 75, překlad -lš-

cem vstupuje do Martyiny světnice, ve které je úplná tma. Sotva se posadila na malou stoličku u nohou Martyiny postele a představila se, nebyla schopna říct jediného slova, protože Marta ihned sama začala mluvit o tom všem, o statku, dětech, obědech a ve-

Demonstrace schizofrenie

Pohoršení sekulárního světa nad zneužitím mladistvých jako maska obecného sklonu k sexuální nezřízenosti

»Zneužití mladých lidí je symptomem těžké krize, která působí utrpení nejen církvi, ale celé společnosti. Je to hluboce zakořeněná krize sexuální morálky a dokonce i mezilidských vztahů a jejími oběťmi jsou rodiny a mladí lidé.« Tato slova jsou obsažena v poselství Jana Pavla II. ke kardinálům USA, kteří byli pozváni do Říma a pracovali na řešení problému sexuálního zneužívání, kterého se dopouštěli katoličtí duchovní.

Biskupové a komentátoři poukázali na skutečnost, že jedním z faktorů, které k takovým případům přispívají, je všeobecné klima hedonismu, který dnes všude zavládl. Jiní tento argument napadají a pokládají ho za pokus zbavit kněze a biskupy odpovědnosti.

Papež usiloval ve svých vyjádřeních o to, aby tyto odsouzené případy nebyly bagatelizovány, a nazval je »odporným hříchem v Božích očích«. Jan Pavel II. řekl důrazně, že církev potřebuje očistění a že zneužívání mladých lidí je neslučitelné s kněžským a řeholním stavem.

Současně hovořil papež na téma krize v sexuální morálce. Tím nedává za pravdu sociálnímu determinismu ani nezamlčuje odpovědnost za učiněná rozhodnutí. Říká, že není lehké žít v prostředí, které si navyklo zrušit všechna omezení a tabu, která platí pro sexuální chování. Kněží a všichni členové církve vyrůstají a musí také žít ve společnosti, která zaujala velmi nepřátelský postoj ke křesťanským morálním zásadám v sexuálních záležitostech.

V USA odbourán zákaz pornografie

Přesně ve stejné době, kdy se vyostřily věci v církvi, zrušil nejvyšší soud v USA některá zákonná ustanovení, která měla za

cíl omezit dětskou pornografii šířenou po internetu.

Soudce Anthony M. Kennedy napsal ve zdůvodnění soudního rozhodnutí, které bylo přijato šesti proti třem hlasům, že zákon o zamezení dětské pornografie z roku 1966 zakazuje projevy, které ve skutečnosti nejsou žádným zločinem a které nevytvářejí žádné oběti (New York Times 17. 4.).

Ministr spravedlnosti se k tomuto rozhodnutí vyslovil kriticky. Řekl, že nyní bude nekonečně obtížnější stíhat trestně dětskou pornografií. Cílem zákona bylo postihnout i ta zobrazení, na kterých sice vystupují dospělí, ale prakticky jsou k nerozeznání od nedospělých. »Nejvyšší soud nechal děti na holičkách a vystavil je sexuální žádostivosti zhýralců,« řekl Jan LaRue, ředitel rady právního studia a výzkum rodiny.

Znepokojení vyjádřil také Juan Miguel Petit, zvláštní poradce OSN pro obchod s dětmi, dětskou prostitucí a dětskou pornografií, spolu s Abide Hussainem, zvláštním poradcem pro svobodu vyjadřování. Oba prohlásili: »Každé zobrazení, které představuje dítě jako předmět se-

xuálního jednání, je velmi nebezpečné pro všechny děti. Zoufale se pokoušíme šířit poselství, že sexuální vykořisťování dětí je zločin, ale když se stane legálním právem používat takovéto vizuální fantazie, je veškerá námaha těch, kteří se podílejí na ochraně dětí, bez účinku.«

Robert Bork, zástupce ministra spravedlnosti napsal v této souvislosti 23. dubna ve Wall Street Journal: »Zdravý lidský rozum musí přece jasně říct, že zobrazování dětí, které provádějí pohlavní akty, vede s největší pravděpodobností k jednání ze strany pedofilů.« »Všechno, co náš zákon chrání, je pouze právo individua uspokojovat svoji žádostivost, ať je jakkoliv zvrhlá, a to bez ohledu na práva druhých a blaho společnosti.« Soud svým rozhodnutím »brání nebezpečným způsobem úsilí společnosti vytvořit mravně a esteticky uspokojivé prostředí.«

Obrana dětského sexu

Mnoho znepokojení vyvolala zpráva o připravovaném zveřejnění knihy Judith Levinové »Škodlivé pro nezletilé: Je nebezpečné chránit děti před sexem«. Podle autorky úsilí chránit děti před sexem působí více škody než užítku. Tvrdí, že sex patří k vývoji dětí a mladist-

vých a ne každý vztah mezi dospělými a mladistvými musí být nutně pro nezletilého traumatizující. Levinová doporučuje, aby byl přijat zákon jako v Holandsku, kde byl v roce 1990 parlamentem legalizován sexuální styk mezi dospělým a dítětem od věku 12 let, pokud se na tom vzájemně dohodli.

Na její stranu se staví David Finkelhor, který pokládá za prokázané, že sexuální zneužití dětí a mladých v pubertě nevyvolává u nich žádné dlouhodobé škody.

Podobných kulturních nesrovnalostí je celá řada. Tytéž americké listy, které pranýřují církev za zneužití mužských mladistvých, útočily před docela krátkým časem na skauty, kteří se rozhodli vyloučit homosexuály z vedoucích míst ve své organizaci. Když své rozhodnutí prosadili i u nejvyššího soudu, rozpoutaly noviny proti nim kampaň a chtěly prosadit, aby byli finančně postiženi za svůj postoj vůči homosexuálům.

Za touto rozpornou morálkou stojí ovšem také finanční zájmy.

Studie zveřejněná 24. dubna v londýnských Times uvádí, že roční příjmy pornografického průmyslu v USA činily v roce 1998 14 miliard dolarů. To je nejnižší odhad. Znamená to, že jen za pornografií vydají Američané více než za všechno výtvarné umění dohromady.

V médiích, filmech, reklamě, videu a televizi se zbožňuje sex a ukazují se bez ostychu stále nejdvoznačnější scény. Soudy to obhajují s odvoláním na zákonnou ochranu svobody vyjadřování, přičemž se tvrdí, že to všechno nemá vůbec žádný škodlivý vliv na lidské jednání.

Jestliže společnost tak kriticky posuzuje opatření církve na vykořenění zneužívání mladistvých, měla by stejně kriticky posoudit i svůj vlastní postoj k sexuálním vztahům.

Kath-net-zenit.org 5. 5. 2002

POSTMODERNÍ NESNÁŠENLIVOST PROTI KŘESŤANŮM

Evropa stojí před nebezpečím, že vyvine »politické náboženství«, které zatlačí křesťany na periferii. Křesťané jsou prý v náboženských a etických otázkách netolerantní a je třeba je pokládat za »rušitele pokoje«. Tyto obavy vyjádřili manželé Roland a Elke Wernerovi na evropském kongresu »Hope 21« v Budapešti. Poukazují na to, že zákonodárství v mnoha zemích ospravedlňuje praktiky, které byly v minulosti jednoznačně odmítány, jako jsou potraty a homosexuální partnerství. V rámci evropského antidiskriminačního zákazu bude brzy patřit za nedovolené zastávat veřejně odlišné etické přesvědčení. Tak se můžeme nadít »vzestupu postmoderní netolerance pod pláštěm zdánlivé tolerance«. Podle manželů Wernerových je povinností křesťanů vystříhat se rezignace, vidět jasně bídu současných lidí a modlit se za Evropu. Pro křesťany to představuje také výzvu vést lidi k uzdravení těla, duše i ducha a k usmíření.

Kath-net 5. 5. 2002

Život Kristův (77)

LXXVII. Od prázdného hrobu k setkání se Vzkříšeným

1) Vyznání víry, které konáme, když v Krédu říkáme, že Ježíš Kristus vstal třetího dne z mrtvých, se zakládá na textech evangelií, které nám dávají poznat a předávají nám jistým způsobem prvotní hlásání apoštolů. Z těchto pramenů vysvítá, že víra ve vzkříšení je od samotného počátku přesvědčením, které se zakládá na skutečnosti a na reálné události. Nejedná se tedy o žádný mýtus nebo o jakýsi vynález apoštolů nebo o nějaký mentální produkt prvotní komunity, jež byla shromážděna po Velikonočních kolem apoštolů v Jeruzalémě a která by touto myšlenkovou konstrukcí měla překonávat rozčarování z Kristovy tragické smrti. Z textů vyplývá pravý opak, a proto, jak jsem řekl, výše uvedené hypotézy jsou z kritického hlediska historicky neudržitelné. Apoštolové a učedníci vzkříšení rozhodně nevymysleli a mělo by být naprosto jasné, že takové operace ani nebyli schopni. Ve zvěsti o Vzkříšeném se nenalézá ani stopa nějaké jejich exaltovanosti, která by je přivedla k osobním nebo skupinovým představám o takové události, již by si přáli a již by horlivě očekávali a kterou by pak proměňovali v názor a nakonec ve společný obsah vlastní víry, aby tak kompenzovali své vlastní zklamání. Nenalezneme zde ani stopu nějakého kreativního procesu z oblasti psychologie, sociologie nebo literatury, a to platí jak o prvotní komunitě, tak o autorech z prvních staletí křesťanství. I když na počátku měli jisté výhrady, jako první uvěřili v Kristovo vzkříšení apoštolové. Základem této víry se stala jejich vlastní reálná zkušenost se vzkříšením, o němž se mohli přímo přesvědčit, když se setkávali s oslaveným Kristem v průběhu čtyřiceti dní před nanebevstoupením. Další generace křesťanů přijaly toto svědectví a projevíly tak důvěru v apoštoly a v další Kristovy učedníky jako ve věrohodné

svědky. Křesťanská víra v Kristovo vzkříšení je tedy založena na reálné události, která má přesné historické rysy.

2) Nicméně vzkříšení je taková pravda, která ve své hlubinné dimenzi patří k Božím zjevením. Vzkříšení totiž bylo postupně předpovězeno Kristem v průběhu jeho veřejného působení. Ježíš vícekrát předpověděl, že po svém utrpení a po své smrti vstane z mrtvých. Tak tedy v Markově evangeliu je po Petrově vyznání poblíž Caesareje Filipovy řečeno, že Ježíš je začal učit o tom, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen staršími, velekněžími a zákoníky, že bude zabit a že nakonec vstane z mrtvých (srov. Mk 8,31-32). Opět v Markově evangeliu čteme, že když sestupovali z hory, nařídil jim, aby o tom nikomu neříkali, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých (srov. Mk 9,11). Učedníci zůstali zmateni nad tím, co by mělo ono předznačené vzkříšení znamenat, a otevřeli otázku týkající se návratu proroka Eliáše (srov. Mk 9,11). Ovšem Ježíš znovu potvrdil, že Syn člověka bude muset mnoho trpět a být v opovržení (srov. Mk 9,12). Po uzdravení posedlého epileptika na cestách Galilejí, kde se v té době Mistr pohyboval téměř na zapřenou, je začal znovu učit: *Syn člověka bude muset mnoho trpět, bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, bude zabit, ale po třech dnech vstane z mrtvých* (Mk 9,31-32). Jedná se o druhou zvěst o utrpení a vzkříšení. Po něm následuje třetí taková zvěst: *Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a učitelům Zákona. Odsoudí ho k smrti a vydají pohanům a budou se mu posmívat a plivat na něj a zbičují ho, ale po třech dnech vstane* (Mk 10,33-34).

3) Stojíme tu před jasným předzvěděním a před zřejmou předpovědí události, v nichž Ježíš naplní svou úlohu Zjevitel. Ježíš zde ukazuje, jak souvisí je-

ho smrt a jeho vzkříšení s vykupitelským zaměřením jeho poslání. To vše je pak podle Něj spojeno s Božím úradkem, podle něhož platí, že všechno to, co Ježíš předvidá a o čem předpovídá, se nakonec „musí“ naplnit. Ježíš tedy dává svým učedníkům, kteří byli zaskočeni a dokonce otřeseni, poznat cosi z teologického tajemství, jež je obsaženo v nastávajících událostech i v celém jeho lidském životě. Další známky tohoto tajemství se nacházejí v nářážce na znamení proroka Jonáše (srov. Mt 12,40), jež Mistr vztahuje na sebe a aplikuje ho na dny své smrti a svého vzkříšení. Jindy Ježíš hovořil o zničení Chrámu (srov. Jan 2,19). Evangelista Jan pak dodává: *On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl* (Jan 2,21-22). Opět stojíme před vztahem mezi Kristovým vzkříšením a jeho slovem, jež zvěstuje tajemství skryté v Písmu.

4) Kromě Ježíšových slov vypovídá o Mistrově moci nad smrtí rovněž jeho aktivita, při níž naplňoval v předvelikonočním období svou moc křísit zemřelé. O této moci má Ježíš rovněž velmi jasné vědomí, což můžeme vidět v příhodě vzkříšení Jairovy dcery (srov. Mk 5,39-42), vzkříšení mladíka z Naimu (srov. Lk 7,12-15), především pak při vzkříšení Lazara (srov. Jan 11,42-44), které je ve čtvrtém evangeliu představováno jako předzvěst nebo předobraz vlastního Ježíšova vzkříšení. Ve slovech adresovaných Martě při této poslední jmenované příhodě máme jasný projev Ježíšova sebevědomí ohledně jeho vlastní osobní identity jakožto Pána nad životem a nad smrtí. On má klíče od tajemství vzkříšení: *Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky* (Jan 11,25-26). Tato všechna slova a všechny tyto události obsahují rozličným způsobem pravdu o vzkříšení, a to vše v předvelikonoční době.

5) První skutečností, která v okruhu velikonočních událostí dokládá vzkříšení, je prázdný hrob. Bezpochyby platí, že prázdný hrob není přímým důkazem této události. Nepřítomnost Kristova těla v hrobě, v němž bylo uloženo, by bylo možno vykládat i jinak, jak o tom také smýšlela nejprve Maria Magdalská, když spatřila prázdnou hrobku a domnívala se, že někdo Ježíšovo tělo odnesl (srov. Jan 20,13). Je třeba připomenout, že členové synedria se pokusili rozšířit zvěst, že učedníci ukradli Ježíšovo tělo, když vojáci na stráži spali. *A tento výklad je rozšířen mezi židy až dodneška* (Mt 28,15), jak poznamenává evangelista.

Navzdory tomu je prázdný hrob velmi výmluvným znamením pro všechny, tedy pro přátele i nepřátele. Pro osoby dobré vůle byl objev prázdného hrobu prvním krokem k tomu, aby uznaly skutečnost vzkříšení jakožto pravdy, kterou člověk nemůže odvrhovat.

6) Tak tomu bylo nejprve s ženami, které časně zrána přišly k hrobu, aby pomazaly Kristovo tělo. Ony byly první, kdo přijaly zvěst: *Byl vzkříšen, není tady. Zde je to místo, kam ho položili. Ale jděte a povězte jeho učedníkům i Petrovi: Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak vám řekl* (Mk 16,6-7). U Lukáše čteme: *Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát* (Lk 24,6-8). Je evidentní, že ženy byly překvapeny a zaskočeny (srov. Mk 16,8; Lk 24,5). Ani ony nebyly ochotny přijmout tak nebyvale radostnou zvěst příliš lehkověrně, i když to vše Ježíš sám dříve předpověděl. Samy si to totiž nedovedly představit a rozhodně nelze hovořit o tom, že by si to mohly vymyslet. Ovšem díky jejich vlastní citlivosti – což se týká hlavně Marie z Magdaly – přijaly toto poselství a běžely za apoštoly, aby jim tuto radostnou novinu zvěstovaly.

Evangelium podle Matouše (srov. Mt 28,8-10) nás informuje, že Ježíš sám jim vyšel vstříc, pozdravil je a obnovil příkaz, aby nesly tuto novinu bratřím (srov. Mt 28,10). Tak tedy právě ženy byly prvními nositelkami zvěsti o Kristově vzkříšení a hlásaly ji dokonce apoštolům (srov. Lk 24,10). Jedná se o výmluvné znamení důležitosti žen již ve dnech velikonočních událostí.

7) Mezi těmi, kdo přijali zvěst Marie z Magdaly, byli Petr a Jan (srov. Jan 20,3-8). Ihned a bez jakéhokoli váhání se vydali k hrobu, vždyť Maria k nim dříve mluvila o tom, že Kristovo tělo se ztratilo z hrobu (srov. 20,2). Když dorazili k hrobu, museli konstatovat, že tento hrob je opravdu prázdný. Pak uvěřili, když předtím nemálo pochybovali, poněvadž – jak říká evangelista Jan – ještě neporozuměli Písmu, že totiž měl vstát z mrtvých (srov. Jan 20,9). Řekněme si po pravdě: Jednalo se o zcela mimořádnou skutečnost a bylo to pro tyto lidi čímsi zcela nečekaným. Bylo to pro ně opravdu cosi příliš velkého a nepřed-

stavitelného. Tato těžkost vyplývá i z toho, že jednotlivá vyprávění nejsou zcela kompatibilní, což je důsledkem převratnosti celé události i jejího zcela nečekaného dopadu na duševní schopnosti šťastných prvních svědků. Zmínka o Písmech je dokladem ne zcela jasného porozumění, které měli tyto lidé v prvním okamžiku, když se nacházeli tváří v tvář tak převratné události a tak nesmírnému tajemství, na něž mohlo vrhnout poněkud více světla jedině Boží slovo.

8) Nyní musíme věnovat pozornost další skutečnosti. Jestliže prázdný hrob vyváděl při prvním pohledu lidí jaksi z míry a mohl v jejich myslích plodit jakési nejasné podezření nebo tušení, rozvíjení tohoto počátečního znamení – jak to poznamenávají evangelia – vedl nakonec k odhalení pravdy o vzkříšení. Je nám sděleno, že ženy a následně také apoštolové se nacházeli před velmi zvláštním znamením. Bylo to znamení vítězství nad smrtí. Jestliže hrob zavřený velkým kamenem naznačoval skutečnou

smrt, pak prázdný hrob a odvalený kámen u vstupu znamenal jakousi první zvěst o tom, že právě na tomto místě byla poražena smrt. Rozhodně nás nemůže nepohnout konstatování stavu myslí oněch žen, které při východu slunce přišly k hrobu a říkaly si mezi sebou: *Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobky?* (Mk 16,3). Když dorazily k hrobu, s velikým úžasem konstatovaly, že kámen byl již odvalen, ačkoli byl velmi velký (srov. Mk 16,4). Podle Markova evangelia v hrobě se ženy setkaly s někým, kdo jim zvěstoval, že Ježíš vstal z mrtvých (srov. Mk 16,8). Kdo by nedokázal porozumět jejich vzrušení? Konfrontace s paralelními zprávami v ostatních evangelích dovoluje, abychom mohli říci, že – byť poněkud vystrašené – ženy nesly dále zvěst o vzkříšení, jehož byl odvalený kámen a prázdný hrob prvním výmluvným znamením.

9) Pro ženy i apoštolky se otevřela cesta znamením prázdného hrobu a jejím cílem bylo osobní střetnutí s oslaveným a vzkříše-

ným Kristem. Když k tomu došlo, jejich první a bázlivý dojem se stal hlubokým osobním přesvědčením, tedy vírou v Toho, kdo opravdu vstal z mrtvých. Tak došlo k tomu, že ženy, když spatřily Vzkříšeného, vrhly se mu k nohám a klaněly se mu (srov. Mt 28,9). Zejména Marie z Magdaly, která – když zaslechla své jméno z Ježíšových úst – mu odvětila obvyklým způsobem: „Rabbuni!“, což znamená „Mistře!“ (srov. Jan 20,16). Když byla osvětlena Kristem ohledně velikonočního tajemství, celá rozzářená spěchala, aby donesla zvěst o vzkříšení učedníkům: *Viděla jsem Pána!* (Jan 20,18). I pro učedníky, kteří se shromáždili ve večeradle večer onoho prvního dne po sobotě, platí, že když spatřili Pána, pocítili nevýslovnou radost a těšili se z nové jistoty, která naplňovala jejich srdce: „Zaradovali se“ (srov. Jan 20,19-20). Přímé setkání s Kristem rozněcuje jakousi jiskru, která zapaluje víru.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

BŮH PŘIJDE SOUDIT ... - pokračování ze str. 2

vstoupit do dějin lidstva v *průběhu let*, jak se dvakrát opakuje v 2. verši, aby soudil a opravil ty události, které my vedeme způsobem tak zmateným a často zvráceným.

Bůh tedy projevuje své rozhořčení nad zlem (srov. v. 2c). A zpěv se zmiňuje o řadě jeho nevyhnutelných božských zároků, aniž by vymezil, zda se jedná o zásahy bezprostřední nebo nepřímé. Připomíná se izraelský exodus, při kterém byla faraonova jízda potopena v moři (srov. v. 15). Ale probleskuje zde také perspektiva díla, které Hospodin skutečně ve střetu s novým utlačovatelem jeho lidu. Božský zásah je vyličen způsobem takřka »viditelným« pomocí řady obrazů z oblasti rolnictví: *I když fíkovník nevykvetě a vinná réva nepřinese plody, i když zklame výnos olivy a pole*

nevýdají pokrm, i když zmizí brava ze stáje a skot nebude v chlévech (v. 17). Všechno to, co je příznakem míru a plodnosti, je vyloučeno způsobem, který se jeví jako poušť. To je symbol velmi drahý prorokům (srov. Jer 4,19-29; 12,7-13; 14,1-10) pro ilustraci Hospodinova soudu, který není lhostejným tváří v tvář zlu, útlaku a nespravedlnosti.

Z božského vpádu zůstává prosebník zděšený (srov. Hab 3,16), je celý roztřesený, cítí v duši prázdnotu, je zachvácen hrůzou, protože Bůh je ve spravedlnosti neomylný, zcela odlišně od pozemských soudců.

Šlechtný Osloboditel

Ale Hospodinův vstup má také jinou funkci, kterou náš zpěv s radostí vychvaluje. On totiž ani při svém hněvu nezapomíná na svou soucitnou šlech-

nost (srov. v. 2). Vystupuje z horizontu slávy, nejen aby zmařil zpupnost bezbožného, ale také aby spasil svůj lid a svého Pomazaného (srov. v. 13), tj. Izraele a jeho Krále. Chce být také Osloboditelem utlačovaných, dát vytrysknout naději v srdcích obětí, zahájit novou éru spravedlnosti.

A tak se naše kantikum, i když je poznamenáno »tóninou lamentace«, přeměňuje v hymnus radosti. Ohlášená neštěstí totiž směřují k osvobození od utlačovatelů (srov. v. 15). Proto vyvolávají radost spravedlivého, který volá: *Budu jásat v Hospodinu, budu plesat v Bohu svém spasiteli* (v. 18). Ke stejnému chování nabádá Ježíš učedníky v době apokalyptických hrůz: *Až se to začne dít, pohleďte vzhůru a zdvihněte své hlavy, neboť se blíží vaše vykoupění* (Lk 21,28).

Síla a záštita Spravedlivého

V Habakukově kantiku je překrásný závěrečný verš, který vyjadřuje znovunabytý klid. Hospodin je tu popisován – jak to udělal David v 17. žalmu – nejen jako *síla* svého věrného, ale také jako Ten, kdo mu dodává činorodost, svěžest, klid v nebezpečích. David zpíval: *Miluji tě, Hospodine, má silo... on dává mým nohám hbitost laně, dává mi stanout na výšinách* (Ž 17,2.34). Nyní náš zpěvák zvolá: *Hospodin, Pán, je mou silou, mé nohy učiní podobné nohám laní, zavede mě na mé výšiny* (Hab 3,19). Když máme po boku Hospodina, nebojíme se příznaků a překážek, ale lehkým krokem a s radostí postupujeme vpřed i na strmé cestě života.

*Bolletino Vaticano 15. 5. 2002
Mezititulky redakce Světla*

Skutečná tvář otce Pia (22)

Mladému kapucínovi ještě nebylo 27, a již probádal hloubku temných nocí.

Tato zkušenost, kterou nelze sdělit, ho uzavřela jednou provždy v úzkém kruhu osamocnosti. Jak mohl těm, kteří ho neznali, vyložit živý oheň, který ho stravuje? Jak pochopit, že všechny záležitosti na této zemi mají pro něho příchut' popele?

»Nouze našeho života!« píše 28. září 1916. »Kéž by božský Ženich roztrhl závoj, který nás odděluje od Něho a dopřál nám té plnosti lásky, po které tak velice toužíme v pláči a nářku.«

A přece Bůh působí. Postupně člověk přerůstá kontemplaci a pozvedá se vzhůru: stává se apoštolem. Touha po nebi uvolňuje místo pocitu silného hladu po duších. Každým dnem se P. Pio přesvědčuje, jak těžké je otcovské povolání. A taková je vlastně Boží vůle. K tomu ho Bůh povolal, proto ho udržuje při životě. Sotva rok po tom, co napsal tento dopis vyššímu představenému, prozrazuje své tajemství, když uděluje rady jako duchovní vůdce:

»Dychtit po věčném míru je dobré a svaté, ale musí to být usměrněno úplným odevzdáním do Boží vůle. Lépe je být poddaným Boží vůli zde na zemi, než prožívat radost v ráji. „Trpět, neumírat“ – bylo heslem sv. Terezie. I očistec je sladký, když v něm trpíme muka z lásky k Bohu.«

Berme toto vyznání doslova. Aby tento apoštol byl udržován

při životě, jsou nezbytné zástupy lidí, které ho obléhají, kterým je vydán, aby ho uhlodali: Pater Pio je v plném slova smyslu »polykán za živa«. V den, kdy nebude moci sestoupit do zpovědnice, která skrývá tolik tajemství lásky a milosrdenství, roztrhne se tenká záclona, která ho odděluje od Boha. Jako šíp vletí do jeho náruče jakožto do bezedného štěstí.

Je tedy vydán všanc duším a každý den potvrzuje důkladně jejich nekonečnou cenu. Aby je vytrhl zlu a Zlému, nestačí zbožná slova: všechno vykoupení je tajemstvím krve.

Dlouho před svým povýšením k viditelné podobě s ukřižovaným Kristem vrhá na váhu Boží spravedlnosti všechnu krev svých žil a svého srdce. Stigmata jsou pouze viditelným znamením vnitřní oběti, která ho celého zasvěcuje službě duším:

Jedné ze svých duchovních dcer píše: »Jak bych mohl na tebe zapomenout, když právě ty jsi mě stála tolik těžkých obětí a já jsem tě téměř porodil pro Boha v nesmírném utrpení svého srdce?«

K jednomu mládenci, který se vrátil z velké dálky, se obrací těmito slovy: »Dobyl jsem tě za cenu své krve.«

Filioli, quos iterum parturio ... Moje děti, opět vás zplojuji ve velkých bolestech, dokud nebudete přetvořeni v Krista (Gal 4,19). Tato slova se stala navždy vodítkem pro apoštoly. Domnívat se, že je možné získat duše pro Krista, a nezaplatit za ně vlastním živo-

NA SVATOREČENÍ OTCE PIA – poutní zájezd Jablunkov – Brno – Kahlenberg – Padova – Montichiari – Loreto – Lanciani – **San Giovanni Rotondo** – Monte S. Angelo – Monte Cassino – **ŘÍM (svatořečení P. Pia)** – Assisi – Brno – Jablunkov. **Termín 10. 6. – 18. 6. 2002.** Poplatek 3800 Kč + 140 EURO Pořádá farní úřad Jablunkov, inform. a přihlášky Ing. Jaromír Niedoba, tel. 0659/358 598. Odjezd z Jablunkova 10. 6. v 9,00 hod.

tem, je jedním z nejzrádnějších bludů naší doby a skrytou příčinou tolika neúspěchů v apoštolském působení, takto jinak vynikajícím způsobem zorganizovaného a přizpůsobeného. Kdo ví, zda posláni otce Pia se neobrací především ke všem kněžím, přibitým na kříž kněžského povolání v den jejich svěcení? Aby oběť byla přijata, ruce a nohy nemusí být nutně poznamenány krví, ale nestává se tato základní pravda zřejmější, jestliže ji ukáže tato živá názorná lekce?

Počínaje rokem 1916 planou listy otce Pia stále žhavější láskou k duším. Není obětí, kterou by nebyl ochoten podstoupit pro duchovní dobro svých synů a dcer. Jestliže ho tíží kasárenský způsob života, tím lépe!

»Co vám mohu přát lepšího z uzavření, ve kterém jsem uvězněn pro posvěcení vašich duší?« – píše z Neapole 1. října 1917. »Buďte jako duchovní včely, které ve svých plástech hromadí jen med a čistý vosk...«

Aby je podnítil, připomíná jim, že jeho »otcovská něžná láska« žárlivě bdí nad jejich duchovním pokrokem. »Váš otec, který vás miluje jako svou vlastní duši« – píše shromáždění členů třetího řádu.

Některá místa jeho dopisů nabývají obzvláště dojemného významu v souvislosti s určitými daty.

V lednu 1919 píše: »Jsem ochoten žít v umírání, jestliže z mé smrti vytryskne pramen věčného života a jestliže Ten, který je život, probudí z mrtvých ty, které povraždil hřích.«

Ta slova vykresluje s námahou, rozechvělým písmem, protože již čtyři měsíce má proražené dlaně.

Naivní životopisci uvěřili legendě o zázračných extázích, které údajně uchvacovaly duši otce Pia od doby, kdy obdržel stigmata. Ale jeho dopisy odhalují něco zcela jiného. Aniž by

upřesňoval fakta, prosí dcery, aby ho svěřily Božímu milosrdenství, protože, jak říká, »moje duše je zavalena břemenem velmi těžké a velmi hořké zkoušky« (13. října 1918).

A zde je úplné znění dopisu napsaného bolavou rukou 23. září 1918, tři dny po památné události, jako odpověď na naléhavý dotaz jedné z dcer:

»Kéž Ježíš zavládne nad tvým srdcem! Ať je naplní svou svatou láskou. Lituji, že nemohu odpovědět bod po bodu na všechny tvé dotazy. Tři dni jsem nemocný, opouštím lůžko, jen abych to napsal. Promiň, že tak stručně...«

Co může být prostšího? »Jsem nemocen.« Ostatně víme, jak křehké bylo jeho zdraví... A kdyby to záleželo jen na něm, zpráva o jeho stigmatěch by se nerozšířila tak rychle.

»Ujistuji tě – píše dále – že můžeš být klidná, pokud jde o tvou duši. Ale nemohu tě uvolnit od meditace jen proto, že se ti zdá, jako by to nepřinášelo žádný užitek. Svatý dar modlitby, drahá dcero, je v rukou Vykupitele, a čím více se zbavíš sebe samé, to znamená hledání sebe a všeho tělesného připoutání, čím více se zakořeníš v hloubi svatě pokory, tím jistěji ho ON udělí tvému srdci.

Musíš trpělivě vytrvat v cvičení meditace, tím že postupuješ vpřed krok za krokem až do chvíle, kdy se tvé nohy samy dají do běhu, ba co více, kdy ti narostou křídla k letu. Oddej se životu v poslušnosti, to je záležitost velice důležitá pro duši, která se Bohu odevzdala do vlastnictví. Spokoj se s tím, že jsi v této chvíli právě zrozenou včelkou, která časem vyroste ve velkou včelu schopnou snášet dobrý med.

Skloň se láskyplně před Bohem i před lidmi, protože Bůh promlouvá pouze k těm, kteří před ním stanou v pokorném postoji.«

(Pokračování)

Tradiční pouť u sv. Antonína Paduánského v Krakovci (okres Prostějov) se koná v neděli 16. června 2002. V 10.15 hod. vyjde z Laškova od kostela průvod na horu Světinu. V 11.00 hod. začne v kapli poutní mše svatá. Odpoledne ve 14.30 hod. jsou v kapli hodinky ke sv. Antonínovi a svátostné požehnání.

Máš srdce zapálené pro Ježíše? Toužíš Mu nabídnout své ruce ve službě bližním? Zkoumáš, jaký je Jeho plán s tebou? Každý máme v sobě mnoho otázek... Využij proto příležitost setkat se osobně s Pánem Ježíšem v Eucharistii při adoraci, kde na tebe s láskou čeká, naslouchá a odpovídá. **Srdčně zveme mladé dívky (do 30 let) na duchovní cvičení, které se uskuteční ve dnech od 7. do 9. 6. 2002 v Brně.** Bližší informace: Komunita MILES JESU (Markéta a Magdaléna), Viniční 69, 615 00 Brno, tel.: 05/455 717 28.

Každá pomluva církve dobrá

Odezva na svatodušní bohoslužbu olomouckého arcibiskupa a předsedy ČBK Jana Graubnera na shromáždění sudetských Němců v Norimberku se stala další příležitostí uvědomit si, kdo je kdo v české politice a kdo komu slouží v médiích. Znovu se ukázalo, jak může být každé gesto dobré vůle poraženo na hlavu, pochází-li od katolické církve a dostane-li se do rukou manipulátorů veřejného mínění.

Všimněme si několika reakcí: Premiér Zeman srovnává arcibiskupovo úsilí o česko-německý dialog a vzájemný respekt s „obnovou inkvizice a čarodějnických procesů“. Podle stínového ministra zahraničí za ODS Zahradila katolická církev a landsmanschaft „mají společné zájmy“ – a to změnu restitučních zákonů. Komunisté rovnou šíří poplašnou zprávu o spiknutí církve s bavoráky a lidovci za účelem destabilizace státu. Věrní své zásadě – využít každou lež ve svůj prospěch – komunisté ihned varují voliče, aby nehlasovali pro KDU-ČSL, ale dali hlas jim.

A co sdělovací prostředky? Komunistickou muziku tvrdí (věčně rudé) Právo: arcibiskupa Graubnera nazývá „předskokanem“ kandidáta CDU/CSU Edmunda Stoibera na úřad německého kancléře. Navíc dává k úvaze, zda se arcibiskup nedává zneužít „proti zájmům svého státu“, a zda tím „nevraží politický nůž do zad“ ideovým spojencům v KDU-ČSL. Ani opozičně smluvně sprátení novináři s opačným znamením nezůstávají pozadu. Bulvární Blesk pohoršeně píše o „šokující misi“ na „sudetoněmeckém dýcháčku“. A obě komerční televize (nepokrytě straníci ODS) jakoby náhodou dávají prostor právě jen pomluvám komunistů a jejich marxistických kolegů.

Obzvláště pikantní je podsouvání zrady národních zájmů od agitátorů materialistických stran, které hlásají buď proletářský internacionalismus anebo diktát trhu. Byli to totiž jak čeští biskupové, tak lidovci, kteří české národní zájmy hájili a hájí proti náporu cizího ideologického braku. Pokud jde o majetkové nároky sudetských Němců, ani církev, ani KDU-ČSL nikdy neslevila z Benešových dekretů. Naopak komunisté se smutně proslavili zaprodáním státu Stalinovi a pozváním okupačních vojsk v r. 1968, Klausova i Zemanova strana privatizací českého průmyslu do rukou západního kapitálu.

Škoda, že první česká omluva za bezpráví při divokém odsunu sudetských Němců zazněla už před 11 lety. Škoda, že po celé desetiletí a zvláště v posledním roce se Benešovými dekrety ze všech stran zabývaly stovky autorů nejen v denním tisku. Pro ty, kteří chtějí za každou cenu útočit na katolickou církev, jakoby žádné projevy dobré vůle neexistovaly. Zato mše sv., sloužená v Norimberku ve jménu porozumění, respektu, dialogu a pravdy, byla podle nich čímsi neslýchaným a svrchovaným restuhodným.

JUDr. Ing. Jiří Karas, poslanec KDU-ČSL, www.karasj.cz

Nabídka duchovních programů pro mládež na r. 2002 (od 15 let) na téma „Cestou krásy k harmonii života“

Termíny a místa prázdninových turnusů:

- turnus: 15. – 20. 7. 2002 – Volšovy u Sušice, Šumava
- turnus: 22. – 27. 7. 2002 – Buchlovice u Uherského Hradiště
- turnus: 19. – 24. 8. 2002 – Nebužely, Kokořínsko

Duchovní obnova se provádí formou křesťanských meditací v přírodě, doprovázených diafonickými programy. V přihlášce uveďte vaše záliby.

Bližší informace a přihlášky na adrese vedoucího kursu:

P. ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5 – Smíchov, tel.: 02/515 66 589.

Augustiniánské opatství Staré Brno, Mendlovo nám. – Ve středu 5. 6. 2002 bude v 19.30 hod. v Kapitulní síni **přednáška brněnského sociologa PhDr. Františka Schildbergera na téma: „Proměny české společnosti“.**

Liturgická čtení

Neděle 2. 6. – 9. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 11,18.26–28

Ž 31(30),2–3a.3b–4.17+25

Odp.: 3b (*Buď mi, Hospodine, ochrannou skálou.*)

2. čt.: Řim 3,21–25a.28

Ev.: Mt 7,21–27

Pondělí 3. 6. – památka

sv. Karla Lwanga a druhů

1. čt.: 2 Petr 1,2–7

Ž 91(90),1–2.14–15ab.15c–16

Odp.: srov. 2b (*Bože můj, v tebe doufám.*)

Ev.: Mk 12,1–12

Úterý 4. 6. – ferie

1. čt.: 2 Petr 3,12–15a.17–18

Ž 90(89),2.3–4.10.14+16

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Mk 12,13–17

Středa 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: 2 Tim 1,1–3.6–12

Ž 123(122),1–2a.2bcd

Odp.: 1a (*K tobě, Bože, zvedám své oči.*)

Ev.: Mk 12,18–27

Čtvrtek 6. 6. – nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: 2 Tim 2,8–15

Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14

Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

Ev.: Mk 12,28b–34

Pátek 7. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Dt 7,6–11

Ž 103(102),1–2.3–4.6–7.8+10

Odp.: 17a (*Hospodinova láska od věků pro ty, kdo se ho bojí.*)

2. čt.: 1 Jan 4,7–16

Ev.: Mt 11,25–30

Sobota 8. 6. – památka Nep. Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9–11

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Lk 2,41–51

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 6.	PO 3. 6.	ÚT 4. 6.	ST 5. 6.	ČT 6. 6.	PÁ 7. 6.	SO 8. 6.
Antifona	812	1692	841	1708	873	772	1653
Žalm	783	786	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1693	842	1708	873	772	1653
Antifony	813	828	843	858	874	773	906
Žalmy	813	828	843	858	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	816	1693	847	1710	877	773	1654
Antifona k Zach. kantiku	697	1694	847	1710	877	774	1384
Prosby	817	1694	847	1711	878	774	1655
Záv. modlitba	697	1386	847	1387	1388	774	1384
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	1264	910
Antifony	818	833	848	863	879	775	910
Žalmy	818	833	849	863	879	1265	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	775	913
Záv. modlitba	697	835	851	865	882	774	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1698	852	1714	768	915
Antifony	808	822	838	853	868	769	916
Žalmy	808	823	838	853	868	769	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1701	856	1717	771	918
Ant. ke kant. P. M.	697	697	1701	856	1717	771	779
Prosby	811	826	1702	856	1718	771	918
Záv. modlitba	697	697	1386	857	1387	774	698
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242

MCM s. r. o. nabízí

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

Přemysl Rut – S. M. Česlava Talafantová: O DOBRÉ PANÍ ZDISLAVĚ

Kreslená legenda dominikánské řeholnice s. Česlavy s poetickým doprovodem, který napsal Přemysl Rut. Práci s. Česlavy znají naši čtenáři z knihy Mariin malý oslík. Legenda o Zdislavě je dárkovou knihou, která upoutá nejen děti, ale potěší i dospělého čtenáře.

Jiří Brauner – Kartuziánské
nakl. a vyd., váz., deský,
300x170mm, 36 stran, 159 Kč

Guy Gilbert: SETKÁNÍ S MARIÍ

Guy Gilbert – kněz, který působí v pařížském podsvětí – je člověkem hluboké víry a lásky k církvi. V této knížce poodkrývá něco ze svého bohatství modlitby růžence. Vyznává svou lásku k Panně Marii a učí nás modlit se růženec – modlitbu krásnou a moderní, a přitom často neprávem opomíjenou.

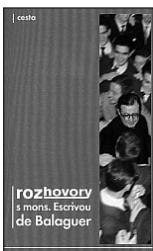
Karmelitánské nakladatelství,
brož., 104x180mm, 76 stran, 75 Kč

ROZHOVORY S MONS. ESCRIVOU DE BALAGUER

Průřez důležitých interview, která zakladatel Opus Dei poskytl významným španělským a světovým deníkům. Mons. Escrivá v nich objasňuje spiritualitu a poslání svého institutu. Pro snadnější orientaci v textu velmi dobře poslouží rejstřík témat a rejstřík textů z Pisma svatého.

Cesta, brož., zúž. A5, 160 stran, 135 Kč

Stefano Biavaschi: PROROK VĚTRU

Příběh proroka Nátana, který se dotýká nehlubšího smyslu života a vrhá světlo na skutečnosti, které každý den ve svém nitru prožíváme. Jeho básnicko-prorocký jazyk pozvedá člověka ke kontemplativnímu pohledu na věci, protože „veškeré světlo myslí prochází srdcem“.

Karmelitánské nakladatelství,
brož., 118x162mm, 104 stran, 85 Kč

André Ravier: SVATÁ JANA DE CHANTAL

Historický životopis francouzské světice, manželky předsedy parlamentu, matky šesti dětí, spolu se sv. Františkem Saleským zakladatelky řádu Navštívení Panny Marie (po svém ovdovění r. 1610). Kniha obsahuje také slovníček výslovnosti a 16 stran příloh s černobílými fotografiemi.

Karmelitánské nakladatelství, brož.,
zúž. A5, 168 stran, 98 Kč

**UPOZORŇUJEME NA INTERNETOVÉ
STRÁNKY NAŠEHO NAKLADATELSTVÍ:**

WWW.MATICECM.CZ

**ZDE SI TAKÉ MŮŽETE OBJEDNAT NÁMI
VYDANÉ TITULY**

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Maticce cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bindy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávkový týdeník a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzburger aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.